

Utemeljeni na Bibliji, usredotočeni na misiju

Molitveni tjedan 2026.

Nakladnik
ZNACI VREMENA
www.znaci-vremena.com

Izvornik
Adventist Review
Week of Prayer 2026
adventistreview.org

Odgovorni urednik
Neven Klačmer

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Tamara Babić

Lektura
Marijan Malašić

Korektura
Branka Vukmanić

Tisak
ZNACI VREMENA
Zagreb, 2026.

Utemeljeni na Bibliji, usredotočeni na misiju

Molitveni tjedan 2026.

Glavni suradnik u pisanju štiva za Molitveni tjedan je **Shawn Boonstra**, pomoćnik urednika časopisa *Adventist Review*. Odrastao je u Britanskoj Kolumbiji, u Kanadi, a kad je u mladosti postao adventist, ubrzo je počeo poučavati druge biblijskim istinama. To je zatim preraslo u desetljeća njegove pastoralne službe, javnog evangelizma i rada u medijima. Zajedno sa svojom suprugom Jean, Shawn je doprinio krštenjima na desetine tisuća ljudi. Prethodno je bio glavni govornik/direktor kanadskog ogranka programa “Pisano je”, a zatim i cjelokupnog međunarodnog programa, a od 2013. do 2025. godine dobio je dužnost govornika i direktora programa “Glas proroštva” (Voice of Prophecy), dopirući do gledatelja širom svijeta.

Štiva za djecu napisala je **Abigail Duman**, spisateljica koja sa suprugom i trojicom sinova živi u Zapadnoj Virginiji, u Sjedinjenim Američkim Državama, gdje često zajedno uživaju u izletima pod otvorenim nebom.

*Biblijski redci navedeni su iz
Zagrebačke Biblije, ili kako je navedeno.*

UVOD

Na koljenima za posljednji pokret

Molitva otvara putove koje ne može osigurati nijedna strategija.

Dok kao svjetska Crkva ulazimo u ovogodišnji Molitveni tjedan, to nije trenutak za usporavanje, već za prestrojavanje. Za davanje prvog i najvažnijeg mjesta onome što nas održava i što nas pokreće. Širom kontinenta i kultura vraćamo se temelju koji nas određuje i misiji koja nas pokreće. Tema "Utemeljeni na Bibliji, usredotočeni na misiju" nije neka privremena uzrečica; to je identitet naroda koji živi u proročkom vremenu.

Biti utemeljen na Bibliji znači stajati na mjestu na kojem stoji i Krist. "Posveti ih istinom; tvoja je riječ istina." (Ivan 17,17) Sveto pismo učvršćuje naše uvjerenje dok se mnoštvo glasova natječe za pozornost. Učvršćuje vjeru kad smo okruženi neizvjesnošću. Oblikuje karakter i pokazuje nam koji je naš stvarni cilj. Crkva utemeljena na Riječi ne luta prateći trendove niti se predaje zbunjenosti. Ona na prvom mjestu sluša Nebo. Kleči prije nego što progovori.

Pa ipak, utemeljenost vodi kretanju. Biti usredotočen na misiju znači prihvatiti razlog našeg postojanja. "Idite i učinite sve narode učenicima mojim!" (Matej 28,19) Crkva nikada nije bila pozvana da čuva udobnost; zadatak joj je oduvijek bio da propovijeda nadu. Gdje god postoje prepreke, tamo su i savijena koljena. Molitva otvara putove koje ne može osigurati nijedna strategija. Gdje postoje ljudi, tu je i poziv. Svaki grad, svaki jezik, svako naselje predstavlja poziv na slu-

ženje i svjedočenje. Molitva potiče ovu žurnost. Napredovanje Evandolja ne počinje sredstvima koje imamo na raspolaganju, već predajom. Prije nego što se osmisle programi, srca moraju biti posvećena. Prije nego što se objave planovi, mora se povećati broj posredničkih molitava. Povijest pokazuje da kada se Božji narod moli, misija se ubrzava, Duh osnažuje, vrata se otvaraju, a hrabrost raste.

Zbog toga ovaj Molitveni tjedan nije predah; to je dio pripreme. Povratak Izvoru sile i jasnoće. Svijetu nije potrebna Crkva obuzeta nevažnim pojedinostima; potrebna mu je potpuno vjerna svojem cilju – duboko ukorijenjena i sa širokim opsegom djelovanja.

Neka naše molitve ovoga tjedna učvrste naš temelj i prošire naše viđenje, dok svaka osoba ne čuje Evandjelje i Krist se ne vrati u slavi.

Maranata!

Erton C. Köhler,
predsjednik je Generalne konferencije
adventista sedmoga dana

Slušanje Božjeg glasa

Drage sestre i braćo,

Pred nama je Molitveni tjedan – posebno, blagoslovljeno vrijeme u kojem nas Bog poziva da zastanemo, utišamo svakodnevnu užurbanost i ponovno usmjerimo svoja srca prema Njemu. Danas, više nego ikada prije, živimo u vremenu mnogih obveza, informacija i glasova koji traže našu pozornost. Zato nam je upravo danas, možda više nego ikada, potrebno zastati i poslušati Božji glas.

Molitveni tjedan upravo nas na to poziva. On nije samo još jedan događaj u crkvenom kalendaru, nego poziv na susret s Bogom: poziv da zajedno otvorimo Njegovu Riječ, molimo se, slušamo i dopustimo Bogu da mijenja naš život.

Božje Sveto pismo od velike je važnosti za svakog pojedinca u današnjem vremenu. Kada ljudi gube kompas, Božja nas riječ ne samo hrabri, nego nam i donosi radost, kako čitamo u Jeremiji 15,16: “Kad mi dođoše riječi tvoje, ja sam ih gutao: riječi tvoje ushitiše i obradovaše srce moje.” Ta nas nadahnuta Riječ mijenja kada po njoj živimo, vjerom prihvaćamo njezina načela i dopuštamo da oblikuje naše misli, odluke i svakodnevni život.

Izrael se nalazio pred Obećanom Zemljom. Nakon izvidanja, uhode su priznali da im Bog daje u baštinu “zemlju u kojoj teče med i mlijeko” (Brojevi 13,27). K tome su donijeli i plodove Obećane Zemlje. Nažalost, nakon svega toga pitanje nije bilo kada krećemo, nego su neki uhode zauzeli stajalište: “Mi ne možemo...” Vidjeli su samo probleme, izazove i poteškoće. “Oni su svojim nevjerovanjem ograničili Božju silu”, kaže Ellen G. White u knjizi *Patrijasi i proroci* (str. 320, u

izvorniku 388). Lakše im je bilo vratiti se u Egipat, starom svakidašnjem načinu života, nego vjerom i Božjom snagom učiniti korak naprijed. I mi se danas nalazimo pred nebeskim Kanaanom, ali prije toga trebamo uputiti jasnu poruku: Jednim glasom (JedanGlas27) objavimo da je Bog, koji dolazi po nas, Ljubav.

Ovaj Molitveni tjedan prilika je da bolje razumijemo što nam Bog daje u svojoj Riječi, da zakoračimo u svojem životu i da kao Crkva učinimo korak vjere u ono na što nas je uputio. Zato pozovimo svoju obitelj, prijatelje i susjede. Ohrabrimo djecu, mlade i starije da se molimo jedni za druge i da kao crkvena obitelj ponovno iskusimo snagu zajedničke molitve.

Zato vas želimo ohrabriti: **Uključimo se svi!**

Neka ovaj Molitveni tjedan bude vrijeme obnove, predaje, zajedništva i dubljeg odnosa s Bogom.

Vaš brat u Isusu Kristu,

Bobo S. Marčeta,
predsjednik Kršćanske adventističke crkve
u Republici Hrvatskoj

Dar Molitvenog tjedna

Drage sestre i braćo,

Pred nama je blagoslovljeni Molitveni tjedan, u kojem ćemo se uz svakodnevna čitanja i molitve više približiti Bogu i jedno drugome. Već nas naslovi štiva upućuju na to da smo kao zajednica utemeljeni na Božjoj riječi. Iako smo na najčvršćem mogućem temelju, ne stojimo, nego smo usmjereni na naše jedino poslanje i svrhu postojanja Crkve: objaviti Krista, koji nam je danas potrebniji nego ikad prije.

Tijekom ovog tjedna razmišljajmo o svojem odnosu prema Božjoj riječi, Njegovoj Crkvi, svojem mjestu unutar crkvene obitelji i svojem doprinosu širenju Radosne vijesti. Otkrijmo za sebe čime bismo sve mogli pridonijeti da naše obitelji, a samim time i crkve, budu mjesta u kojima će se jasno vidjeti da služimo Bogu – iz ljubavi i oduševljenja Njime.

Na kraju ovog Molitvenog tjedna prisjetimo se i svih lijepih iskustava, uslišanih molitava i osobito snažnih doživljaja u kojima smo osjetili Božje djelovanje, zbog čega se želimo zahvaliti Bogu. Dar molitvenog tjedna je poseban dar kojim izražavamo zahvalnost Bogu. To je dar za koji smo dobili poziv iznutra – kao posljedicu molitava Bogu. Tim darom slavimo Boga zato što smo u ovom tjednu doživjeli veću prisnost i zajedništvo s Njim. Pozivam vas da svoj dar priložite u posebne omotnice umetnute u ovu knjižicu, svatko prema blagoslovu i nadahnuću koje je primio od Boga.

Nebojša Milovanović,
blagajnik Hrvatske konferencije

PRVA SUBOTA

Utemeljeni na Bibliji

Naš nepokolebljivi temelj

Erton C. Köhler

Rečenica: “Utemeljeni na Bibliji, usredotočeni na misiju”, više je od smjernice. To je kompas koji usmjerava adventni pokret u ovom odlučujućem vremenu. Dok svijet pluta morem promjenjivih uvjerenja, svjetska Crkva ostatka može čvrsto stajati samo kad je usidrena na vječnom temelju Božje riječi.

Živimo u nestalnom svijetu. Granice se mijenjaju, istine se preimenuju, a vrijednosti gube svoja sidrišta. Kiša sumnji neumoljivo lije, rijeke post-istine preplavljaju milijarde ekrana, a vjetrovi relativizma pušu pretvarajući se u uragane ravnodušnosti. Usred takve lavine neizvjesnosti, neizbježno se postavlja pitanje: Postoji li išta što se ne mijenja? Postoji li temelj koji ostaje siguran?

Isus odgovara na njega savršeno jasno. U Mateju 7,24-27 On iznosi usporedbu o dvojici graditelja – jednom mudrom, drugom ludom. Obojica grade. Obojica se suočavaju s olujama. Ali građevina samo jednog ostaje na mjestu. Što čini razliku? Temelj. Jedan gradi na stijeni, dok drugi gradi na pijesku. U grčkom izvorniku riječ *petra*, “stijena”, označava čvrstu, duboku, nepomičnu kamenu gromadu. To je temelj Božjeg naroda – živa i vječna Božja riječ. Prema 2. Timoteju 3,16.17, ta Riječ je “od Boga nadahnuta”, korisna za pouku, za popravljivanje, za odgajanje i opremanje za svako dobro djelo. Drugim riječima, Sveto pismo nije samo jedna knjiga među mnogima;

ona je temelj vječnosti. Kuća može biti lijepa, smjelo projektirana, ukrašena na suvremen način – da, može izgledati dojmljivo. Ali ako stoji na pijesku, srušit će se. Samo oni koji grade na onome što se ne može pomaknuti, stajat će čvrsto. A u ovim vremenima postoji samo jedan nepokolebljivi temelj: Božja riječ.

Ta Riječ je nadahnuta

U 2. Timoteju 3,16 Pavao nam kaže: “Sve je Pismo Bogom nadahnuto.” (Šarić) Izvorna grčka riječ, *teópneustos*, doslovno znači “Bogom nadahnuto” i slika dojmljiv prizor. Ona nas vraća na stvaranje: isti Bog koji je udahnuo Adamu život, nadahnuo je istinu zapisanu na stranicama Svetog pisma. Biblija nije samo knjiga koju su napisali ljudi; to je nebeski dah uhvaćen ljudskim jezikom. To nije diktat božanske moći, već božanski dah izražen ljudskim riječima.

To nadahnuće nije samo poetsko, niti je djelomično: ono je potpuno. Riječ je oblikovana Duhom, otkrivena od Boga, napisana od strane posvećenih pojedinaca i sačuvana kroz stoljeća posredstvom žrtve i vjere. Ellen G. White je napisala: “Bog se brine o nama kao razumnim bićima tako da nam je dao svoju Riječ kao svjetiljku nozi i svjetlo stazi.”¹ Čak i u ovim danima kulturološke tame i ideoloških oluja, Božja riječ i dalje snažno svijetli pružajući jasnoću i usmjerenje.

Danas se na svim komunikacijskim kanalima umnožavaju glasovi – glasovi stručnjaka, algoritama, raznolikih trendova – ali nijedan ne nosi autoritet Vječnog. Zato Bibliju ne treba ažurirati; treba je primjenjivati. Ne treba je reinterpretirati da bi se udovoljilo kulturi; ona se mora žurno objavljivati da bi preobrazila srca.

Izveštaj organizacije Otvorena vrata iz 2023. godine otkrio je da se više od 360 milijuna kršćana suočava s teškim progon-

¹ Ellen G. White, *Review and Herald*, 21. kolovoza 1888.

stvom širom svijeta, mnogi samo zbog posjedovanja ili dije-
ljenja Biblije.² U nekim se zemljama prema posjedovanju Sve-
tog pisma postupa kao prema zločinu protiv države. U dru-
gima, sustavi nadzora upozoravaju vlasti kad netko na mreži
pristupa biblijskim tekstovima. Na nekim su mjestima državne
kamere instalirane u kršćanskim crkvama. Obratite pozor-
nost na ovu činjenicu: da je Riječ nebitna, ne bi izazivala
takav strah. Neprijatelj zna za njezinu silu – a Božji narod
mora je isto tako poznavati.

Ta Riječ je dovoljna

Sljedeći redak, 2. Timoteju 3,17, potvrđuje da Riječ čini
da Božji čovjek bude “savršen, opremljen za svako djelo ljub-
vi”. Grčka riječ *artios* znači “potpun”, “potpuno osposobljen”,
“potpuno opremljen”. Drugim riječima, takva kakva nam je
dana, Biblija je dovoljna. Nisu joj potrebne nikakve dopune,
nikakva uljepšavanja. Ona oblikuje karakter, vodi spasenju i
održava poslanje.

U prošlosti su razni vjerski pokreti doživljavali brodolom
zbog napuštanja Svetog pisma. Drugi su se okrenuli ljudskim
predajama, mističnim viđenjima i teološkim smjerovima. Pa
ipak, vjernost Bibliji uvijek je bila osovina istinskog kršćan-
stva – i u posljednjim vremenima neće biti drugačije.

“Da su ljudi htjeli prihvatiti istinu o čovjekovoj naravi i
o stanju umrlih, tako jasno iznesenu u Svetom pismu, oni
bi u izjavama i pojavama spiritizma vidjeli djelovanje Sotone
popraćeno svakovrsnim silnim djelima i varavim čudesnim
znakovima”³, piše Ellen G. White. Sveto pismo nikada nije
bilo nedovoljno. Problem je što su ga mnogi ostavili po strani
ili ga tumačili u svoju korist. Stoga se mora jasno reći: svjetska

² Open Doors Hong Kong, “World Watch List 2023: Overview”, <https://www.opendoors.org.hk/en-US/news/latest/wwl23-overview/>.

³ Ellen G. White, *Veliki sukob*, str. 440; u izvorniku 559.

misija Crkve adventista sedmoga dana nije izgrađena na ljudskim strategijama, već na Riječi. Mi smo narod Knjige. I gdje god je Biblija u središtu, Nebo čini čuda koja nadilaze svaku ljudsku zamisao.

U Psalmu 119,105 psalmist izjavljuje: “Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi.” Hebrejska riječ *ner*, “svjetiljka”, označava malu uljanu svjetiljku koja se na mračnim stazama koristila za osvjetljavanje jednog koraka za drugim. Riječ ne obećava da će otkriti cjelokupnu budućnost, ali jamči svjetlo za sljedeći korak – i to je dovoljno.

Ta Riječ je praktična

Isusova usporedba u Mateju 7 ima nesumnjivu poruku: razlika između propasti i trajnosti leži u poslušnosti Riječi. Nije je dovoljno znati; moramo je živjeti. Nije je dovoljno čuti; moramo je praktično primijeniti.

Crkva neće biti ojačana kreativnim idejama, već poslušnom vjerom. Postojanost se ne javlja na osnovi količine biblijskog znanja, već zbog pokornosti Njemu – vjerne poslušnosti Bogu i zajedništva s Njim pod sjenkom Njegove milosti. Na takav način, kada se adventizam posljednjeg vremena suoči s progonstvima, kušnjama i nevoljama, samo oni koji su čvrsto utemeljeni na Riječi ostat će nepokolebljivi.

Godine 2017. potres jačine 7,1 stupnjeva po Richterovoj ljestvici pogodio je središnji dio Meksika. Mnoge suvremene zgrade su se srušile, ali su neke starije građevine ostale netaknute. Inženjeri su objasnili da je tajna bila u dubokom, nevidljivom, ali čvrstom temelju. Isto vrijedi i za Crkvu. Crkvu ne održava ono što svijetli na površini, već ono što leži ispod nje. A postoji samo jedan temelj koji nikada ne iznevjerava: Božja riječ.

Biblija nije samo knjiga za vođenje teoloških rasprava; ona je vodič za svakodnevni život. Ona oblikuje naše ponašanje prema drugima, upravljanje sredstvima, reagiranje na krize

i donošenje odluka. Svako područje života koje nije utemeljeno na Bibliji, podložno je rušenju.

Je li Biblija i dalje dovoljna za nas?

Glavno pitanje nije koliko Biblija posjedujemo, već jesmo li doista utemeljeni na Riječi. Postoji razlika između učenja redaka napamet i oslanjanja na Riječ. Crkva ostatka bit će prepoznata ne samo po ispovijedanju ispravnog biblijskog nauka, već po životu u savezu s otkrivenom istinom.

Ljudi koji vrše Božje zapovijedi i čuvaju Isusovo svjedočanstvo (Otkrivenje 12,17) neće praviti kompromise s autoritetom Riječi. Ona je naš moralni kodeks, naš proročki temelj, naš misijski priručnik i naše božansko ljubavno pismo.

Kada se sve oko nas ljulja, ona stoji. Kada se ideologije mijenjaju, ona stoji. Kada strukture padaju, ona opstaje. Na kraju krajeva, Biblija je jedina knjiga koja čita ljudsko srce istodobno dok mi čitamo nju.

Vratimo se Riječi

Danas Bog poziva vođe, obitelji, mladež, starješine, djecu, učitelje i propovjednike da se vrate temelju. Postoji samo jedna budućnost za Crkvu – na Stijeni. Postoji samo jedna sila za misiju – Riječ.

Hoćete li ponovno izgraditi svoj život na Svetom pismu? Hoćete li svaki plan službe, svaki obiteljski korak, svaku financijsku odluku podložiti načelu: “Ovako govori Gospodin”? Želite li da Biblija bude vaš temelj, a ne samo ukras?

Onda ustanite. Ponovno se posvetite. Vratite se Riječi. Molite se s otvorenom Biblijom. Odlučujte s Biblijom na umu. Propovijedajte s Biblijom u srcu. Jer samo oni koji su utemeljeni na Bibliji i usredotočeni na misiju, ostat će na nogama.

Maranata – Gospodin dolazi!

NEDJELJA

Čitanje Biblije nije dovoljno

Morate i živjeti po Božjoj riječi

Postoji stara priča o dvojici putnika kojima je bilo potrebno prenoćište. Dok su prolazili kroz šumu, jedan od njih primijetio je staru lovačku kolibu iz čijeg se dimnjaka dizao dim. Pokucali su na vrata i raspitali se bi li tu mogli prenoćiti. Starac ih je srdačno pozvao unutra, dajući im na korištenje svoju jedinu spavaću sobu. Međutim, putnici nisu dobro spavali jer su sa sobom nosili poveću svotu novca. Da bi ga zaštitili, dok je jedan spavao, drugi je za to vrijeme stražario. U sitne jutarnje sate čovjek koji je čuvao stražu primijetio je svjetlost ispod vrata. Tiho ih je odškrinuo i otkrio kako domaćin sjedi za svojim stolom i pažljivo proučava Bibliju. Kad ga je zatim vidio kako zatvara Bibliju i saginje glavu da se pomoli, čovjek je zatvorio vrata i probudio svojeg suputnika. “Mislim da sada obojica možemo spavati”, rekao mu je, “jer je ovaj čovjek pošten.”

Morate se zapitati: da je otvorio vrata i zatekao domaćina kako čita knjigu Charlesa Darwina *Podrijetlo vrsta*, bi li to kod njega stvorilo isti stupanj povjerenja da može brzo zaspati?

Još jedna priča: Čovjek se kasno noću vraćao kući, kad je začuo zvuk mnoštva koraka iza sebe. Oprezno se osvrnuo preko ramena i vidio skupinu mladića koji ga prate. Otkucaji srca su mu se ubrzali, a i on je ubrzao svoje korake plašeći se da će biti opljačkan... ili nešto još gore. Mladići su ga s lakoćom sustigli – i on je primijetio da većina od njih u

rukama nosi Biblije. To nisu bili lopovi; to je bila skupina mladih koja se vraćala kućama sa subotnjeg večernjeg proučavanja Biblije. On je tiho ispustio uzdah olakšanja.

Povjerenje oblikovano Riječju

Što je to kod ozbiljnih proučavatelja Biblije što nas čini sklonijima da im vjerujemo? Ostavite po strani sklonost bilo koje kulture da ismijava vjernike i razmislite o tome. Nekako, čak i ako ismijavaju ljude koji vjeruju, većina ljudi i dalje instinktivno prepoznaje da je, ako netko odluči *živjeti* po Svetom pismu, veća vjerojatnost da će biti moralno pouzdan. Daniel je, na kraju krajeva, doživio sve vrste poteškoća kada je bio uronjen u babilonski svijet, ali primijetiti ćete da mu je u 2. poglavlju kralj odmah povjerovao kad je zatražio malo više vremena. Ironično je, međutim, što mnogi ljudi mrze Bibliju iz istog razloga zbog kojeg su skloni vjerovati onima koji žive prema njoj: shvaćaju da ona postavlja visoke moralne zahtjeve čovječanstvu. Ona jasno pokazuje da su ljudska bića odgovorna vrhovnom Stvoritelju. Kada netko odluči – i to dragovoljno – biti odgovoran moralnom Bogu, ne smeta nam što se doseljava u naše neposredno susjedstvo. Ali kada nam padne na pamet da Bog očekuje ista moralna mjerila od nas samih, to je prečesto sasvim druga priča.

Od čitanja do života

Samo čitanje Biblije nije dovoljno. Mnoga sveučilišta nude tečajeve na kojima se Biblija proučava kao književnost. Profesor najčešće nije vjernik; pročitao je Bibliju, ali ga ona ne mijenja. Za njega je to samo još jedan primjer dobrog pisanja, slično djelima Dostojevskog, Sun Tzua ili Shakespearea. On srcem ne prihvaća Božju riječ jer je smatra isključivo ljudskom tvorevinom, i njezine tvrdnje o božanskom nadahnuću smatra ostacima ljudskog neznanja i praznovjerja. Mnogi će je studenti također čitati bez usvajanja njezinog sadržaja, odlazeći

od nje potpuno nepromijenjeni. Pa kako onda ona vrši drugačiji utjecaj na vjernike? Kršćani prepoznaju da nije dovoljno samo čitati Bibliju; moramo je i *živjeti*. Mnoge stvari u ovom životu ne mogu se razumjeti dok ih ne *uradite*. Bez ikakvog napuštanja svojeg doma, možete proučavati kako djeluje skakanje padobranom – znanstvene činjenice o otporu zraka i veličini kupole uzimajući u obzir podatke o vlastitoj težini. Matematički, možete doći do pouzdanog zaključka da bi vas padobran spasio od kobnog udara o tlo. Ali *razumijete* li doista u potpunosti padobranski skok? Ne; za to bi bio potreban *iskustveni doživljaj*.

Tako je i s kršćanskom vjerom: ne možete samo čitanjem ući u kraljevstvo. Da bi Biblija ostvarila svoje pravo djelovanje, trebate pokazati dovoljno vjere da biste živjeli prema načelima koje objavljuje. Tek tada, kad odlučite vjerovati da Bog zna o čemu govori, otkrit ćete čistu silu Njegove Riječi koja mijenja život. “Ponovno ste rođeni ... riječju živoga Boga”, napisao je Petar (1. Petrova 1,23), ali nije mislio da ste spašeni čuvanjem primjerka Biblije u svojem domu. Gotovo sigurno će o drugom uskrsnuću biti ljudi koji su *posjedovali* primjerak Biblije; razlika između njih i mnoštva unutar Svetoga grada bit će u tome što spašeni “prate Janje kud god ono ide” (Otkrivenje 14,4). Prorok Jeremija usporedio je Sveto pismo sa svojom čuvenom slikom hrane: “Kad mi dodoše riječi tvoje, ja sam ih gutao: riječi tvoje ushitiše i obradovaše srce moje.” (Jeremija 15,16) Isus je koristio sličan izraz: “Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.” (Matej 4,4)

Hrana ulazi u tijelo – i hrani svaku stanicu u njemu. Hranjive tvari primjenjuju se tamo gdje su najpotrebnije. Bez te ćete hrane umrijeti. Slično tome, Biblija mora biti unesena i *probavljena*, tako da same Božje misli mogu prodrijeti u vaš um, postupno vas mijenjajući. Kako je unosite? *Čitanjem* i svakodnevnim *življenjem* po njoj.

Uski put

Ništa ne otkriva moć Božje istine kao njezina primjena u životu u svijetu koji Mu je suprotstavljen. Božja zamisao o autentičnom ljudskom životu oštro je suprotstavljena našim grešnim ljudskim sklonostima zato što naša lijena, pala narav voli opušteno i bez ograničenja živjeti po ustaljenoj kolo-tečini. To je, kako nas je učio Isus, široki put. Našoj grešnoj naravi on se više sviđa jer se čini lakim. Međutim, na kraju neće izgledati lak, kad ljudi otkriju da je to autocesta s naplatom cestarine i da je cijena mnogo veća nego što bilo koji grešnik to može sebi dopustiti.

Nasuprot tome, oni koji odluče (vjerom!) živjeti prema načelima Božje riječi, otkrit će da, iako je *taj put* uzak, cijenu je već platio Bog koji je došao živjeti među nama u ljudskom tijelu. “Ne molim te da ih digneš sa svijeta,” jednom se molio Isus “nego da ih očuvaš od Zloga. Oni ne pripadaju svijetu, kao što ni ja ne pripadam svijetu. ... Posveti ih istinom; tvoja je riječ istina.” (Ivan 17,15-17)

I sâm davao zna što Pismo kaže, i čak zna da je to istina. Da nije znao, Isus ga ne bi mogao optužiti za laganje; davao bi jednostavno bio u zabludi. Ne, on to Pismo namjerno pogrešno predstavlja i ne smeta mu čak ni ako ga čitate – sve dok ga *ne* živite.

To bi značilo, a i to mu je poznato, da će sâm Božji karakter – Njegovo ime – biti urezano u vaše čelo Duhom i da ćete se naći na Sionskoj gori s Janjetom (Otkrivenje 14,1).

PONEDJELJAK

Poruka koja je i dalje potrebna svijetu

Nase se poslanje nije promijenilo

“Uto spazih nekoga drugog anđela gdje leti u najvišem dijelu neba noseći jednu neprolaznu radosnu vijest koju mu je trebalo navijestiti stanovnicima zemlje: svakom narodu i plemenu, jeziku i puku. Vikao je jakim glasom: ‘Bojte se Boga i zahvalite mu, jer je došao čas njegova Suda! Poklonite se Stvoritelju neba i zemlje, mora i izvora voda!’ Drugi anđeo nastupi za njim vičući: ‘Pade, pade veliki Babilon koji vinom srdžbe i vinom svoga bluda napoji sve narode!’ Treći anđeo nastupi za njima vičući jakim glasom: ‘Tko se god pokloni Zvijeri i njezinu kipu i primi žig na svoje čelo ili na svoju ruku, pit će vino Božje srdžbe koje stoji natočeno, čisto, u čaši njegova gnjeva. Bit će mučen ognjem i sumporom pred svetim anđelima i pred Janjetom. I dim se njihovih muka diže u vijeke vjekova; i nemaju mira ni dan ni noć koji se klanjaju Zvijeri i njezinu kipu te koji prima žig njezina imena!’ Na tome se temelji postojanost svetih koji čuvaju Božje zapovijedi i vjeru u Isusa.” (Otkrivenje 14,6-12)

Čovjek mi je rekao: “E, to je baš ono što trebaš propovijedati!” Jedna organizacija poslala ga je da ocijeni evangelizacijske sastanke adventista sedmoga dana. Te večeri, kojoj je on prisustvovao, govorio sam o utjecajima koje popularna kultura može ostvarivati na moralne stavove i kako stalna izloženost negativnim utjecajima može otežati odupiranje kušnjama. Mirno sam ga pogledao. Ponekad, ako oklijevate s odgovorom, ljudi se potrudite da popune nastalu tišinu govoreći

vam i nešto više o tome što misle. “Zaboravite sve drugo”, nastavio je. “Mislim, razumijem vas: subota je važna za adventiste, ali ako biste se više okrenuli *ovome što sam danas čuo*, mislim da bi vaša služba doista eksplodirala.”

Poruka koja se ne može zamijeniti

Iznenada sam se sjetio Dudleya M. Canrighta. On je jednom o sebi izjavio kako bi, da nije naše jedinstvene – i teške – poruke, bio sjajan propovjednik. Naravno, potpuno je promašio bît. Nije talent za govorništvo ono što adventističke propovjednike čini velikima; to je naša biblijska poruka – poruka koja kao ništa drugo ima silu da osvoji srca grešnika. Djelotvorna je jer je čvrsto utemeljena u Isusu Kristu.

Činjenica da taj čovjek nije bio adventist sedmoga dana olakšala je razumijevanje zašto još uvijek nije mogao ocijeniti vrijednost vijesti trojice anđela. Nije zapravo čuo njezin ostatak i odgovorio je na osnovi onoga kako je on razumio adventiste – a što je proizlazilo iz onoga što je čuo od prijatelja i iz online izvora. Uzeo je u razmatranje samo sadržaj koji se u velikoj mjeri poklapao s njegovim osobnim uvjerenjima.

Tragično je što se ovako ne osjećaju samo neadventisti. Ponekad ćete od dobronamjernih adventista, koji to tvrde tijekom cijele odrasle životne dobi, čuti da je naša poruka ostavština iz devetnaestog stoljeća, da je vrijeme da krenemo dalje i postanemo sličniji drugim kršćanskim crkvama. Često ćete otkriti da njihova odbojnost prema našim doktrinama proizlazi iz načina na koji su o njima saznawali kao djeca: ako su im učitelji bili strogi i osuđivački usmjereni, vrlo je vjerojatno da nikada nisu pravilno razumjeli našu poruku, usmjerenu na Krista u samom njezinom središtu, i na spasenje. Također je tragično moguće da jednostavno nikada nisu bili ni pravilno poučeni.

Nedavni obraćenici u ovaj pokret često će vam reći da su poruke trojice anđela bile najjasnija, najснаžnija slika Krista

koju su ikada vidjeli – a oni koji se bave zadobivanjem duša posvjedočit će o moći te poruke da privuče izgubljene grešnike i povede ih kući.

Pažljivo promatrajte prisutne na javnim evangelizacijama. Obratite pozornost na lica. Svake večeri evangelist baca drugačiji “doktrinarni mamac” za “ribolov” u uši prisutnog mnoštva – i svake ćete večeri vidjeti različite “ribe” kako izlaze na površinu da “zagrizu”.

Različita područja naše poruke privlače različite ljude. Ponekad je to subota koja uvjerava nekoga da preda svoj život Kristu. Drugi put je to stanje mrtvih, ili čak poruka o zdravlju. Kao da nam je Bog dao dvadeset osam mamaca da ih koristimo kao ribari ljudi. Dok se svih dvadeset osam osnovnih vjerovanja vjerno propovijedaju, mreža se počinje puniti.

Neki su uvjereni da djelotvornost naše poruke opada – da je manje značajna za mnoštvo ljudi u postmoderno doba. Iskusni evangelisti reći će vam da je to daleko od istine: posljednjih godina uočavaju kako njezina privlačnost raste. Prisutno slušateljstvo nije samo mnogobrojno, kao i uvijek – već i brže reagira. Postoje čak i slučajevi u kojima su ljudi ustajali sa svojih mjesta već na pola predavanja, spontano se odazivajući pozivu na predaju više od dvadeset minuta prije nego što je izlaganje završeno.

Uzrok tomu nije u ljudskoj krasnorječivosti. I osrednji propovjednici, ako su vjerni, vidjet će rezultate usporedive s onim kod kolega s darom govora, jer je to Duh Božji koji progovara prisutnima preko svoje Riječi.

Vjerni zadatku

Bog nije pogriješio sa zadatkom koji nam je predao. Teško je zamisliti Nebo kako se okuplja na žurnom sastanku zato što im je palo na pamet da su Crkvi adventista sedmoga dana predali pogrešnu poruku. “Neka netko uzme olovku”, rekao bi tada anđeo Gabriel, “jer sve moramo potpuno popraviti.

Jednostavno nismo predvidjeli postmoderni svijet i sada se moramo prilagoditi!”

To je smiješna pomisao; odmah znamo da to nije istina. Ako su proročanstva bila točna toliko stoljeća – čak i tisućljeća – onda znamo da Otkrivenje 14 nije pogrešno. Niti je pogrešno Otkrivenje 18, koje obećava da će svijet uskoro biti obasjan Kristovom slavom.

Ovom pokretu nije suđeno da umre u mraku; on se kreće prema velikom vrhuncu i bit ćemo potpuno iznenađeni ljudima koji će se sliti u Crkvu. Ellen G. White nas uvjerava: “Tisuće će u jedanaestom satu uvidjeti i priznati istinu. ... Ova obraćenja na istinu dogodit će se brzinom koja će iznenaditi Crkvu, a pritom će biti proslavljeno Božje ime.”⁴

Zapanjujuće istine iz Otkrivenja 14 ne gube na svojem značenju, koliko god se činilo da današnji svijet odstupa od Božjeg ideala. One dobivaju mnogo širi mogući zamah dok ljudi svjedoče slomu ljudskih sustava i doživljavaju razočaranje izazvano gubitkom povjerenja u kraljevstvo ovoga svijeta. Nezadovoljstvo je veće nego ikada pa, iako je očito da su mnogi u razočaranju prihvatili ideju da ne postoji objektivna istina koju treba pronaći, pogrešno je vjerovati da su ti ljudi sretni u stanju u kojem se nalaze. Ljudsko srce predodređeno je za vječnost (Propovjednik 3,11), i Kristova će privlačnost samo jačati kako se ovaj pali planet bude nastavljao raspadati.

Ali čak i da to nije istina, i dalje bismo bili obvezni propovijedati. Na kraju krajeva, Noa je govorio stotinu dvadeset godina bez obećanja velikih rezultata, i svi znamo da bi pogriješio da je odbio to učiniti. Međutim, postoji i ključna razlika: iako će moralno stanje našeg svijeta podsjećati na stanje iz Noinog vremena, Noi je unaprijed bilo rečeno da će se u ladi naći samo osam ljudi; nama je, međutim, pokazano *mno-*

⁴ Ellen G. White, *Odabrana svjedočanstva*, sv. 2, str. 16.

štvo otkupljenih grešnika *koje se ne može izbrojiti* – kao ispunjenje Božjeg obećanja Abrahamu.

UTORAK

Doktrina s licem

Naša vjerovanja odnose se na osobu.

“Vi istražujete Pisma u kojima mislite da ima život vječni. I upravo ona svjedoče za me.” (Ivan 5,39)

Polikarp, dobro poznat kršćanima kao zapanjujuće hrabar mučenik iz drugog stoljeća, ispričao je (možda i legendarni) događaj o apostolu Ivanu, zabilježen u spisima ranog crkvenog oca Ireneja.

“Ima i onih koji su čuli od njega”, pisao je Irenej o Polikarpu, “da je Ivan, učenik Gospodnji, idući da se okupa u Efezu i vidjevši u kupalištu Cerinta, istrčao van ne okupavši se i uzviknuvši: ‘Bježimo, da se kupalište ne sruši, jer je unutra Cerint, neprijatelj istine.’”⁵

Zašto je Ivan pobjegao

Ako se to doista dogodilo (jer je moguće i da je izmišljeno), što bi natjeralo Ivana da pobjegne, proglašavajući Cerinta “neprijateljem istine”? Cerint je bio poznati rani heretik koji je naučavao da je Isus bio samo čovjek; nije bilo čudesnog rođenja od djevice, a tvrdio je i da je stvaranje bilo djelo manjeg boga. Vjerojatno je postao najpoznatiji po učenju da je Isus postao Mesija prigodom svojega krštenja, ali da Ga je zatim, kad je otišao na križ, božanska sila koja Mu je omo-

⁵ Irenej Lionski, *Protiv krivovjerja (Against Heresies)*, Rim: Eterna Pres, 2016.), knj. 3, pogl. 3, str. 182.

gućila javnu službu napustila, ostavljajući Ga da umre kao običan čovjek.

Takva pogrešna učenja bila su vrlo česta tijekom prvih stoljeća kršćanstva. Naravno, ona su potpuno suprotna svemu što su apostoli naučavali dok su naviještali Evanđelje u Rimskom Carstvu. Iako Ivan nije napisao svoje evanđelje kao raspravu protiv heretika, njegove uvodne riječi *služe* kao korektiv za one koji bi mogli biti u napasti da unize Krista. One su među najljepšima u Bibliji, tvrdeći da je stvaranje djelo nikoga drugog do samoga Krista. “Sve je po njoj postalo”, podsjeća nas Ivan, “i ništa što je postalo nije bez nje postalo.” (Ivan 1,3)

Ivan prepoznaje Isusa kao *Riječ* koju bi grčki filozofi smatrali iznimno zanimljivom. Grci su koristili tu riječ drugačije nego Ivan; za grčki um *logos* je bio sveobuhvatno, nepokretno načelo koje je držalo svemir na okupu, nepromjenjiva konstanta iza svemira koji se stalno kreće. Ivan ju je opisivao nešto drugačije; crpio je iz Svetog pisma da bi otkrio Krista. Ali grčki čitatelj koji je bio nov u kršćanstvu možda bi zastao na Ivanovoj izjavi: Bog koji je stvorio svemir i drži ga zajedno, Onaj koji nam je dao život, osobno se pojavio na ovom planetu – kao istinsko ljudsko biće od krvi i mesa. Riječ je postala tijelo. Za grčki um, to bi bila revolucionarna misao.

Pravilno čitanje Biblije

Isus je konačna istina koja leži iza svega što doživljavamo svojim osjetilima. Grci su nesvjesno tražili Krista, kao što Ga mnogi ljudi i danas traže – ali je to bio i Božji zavjetni narod. Nadahnut Duhom, Ivan je u svojem evanđelju pažljivo obuhvatio ove Isusove riječi: “Vi istražujete Pisma u kojima mislite da ima život vječni. I upravo ona svjedoče za me.” (Ivan 5,39)

Teolozi iz različitih tradicija dugo su raspravljali o najboljem načinu tumačenja Pisma, ali u ovoj izjavi Isus nam daje

iznimno važan ključ: Ako ne vidite Krista u riječima Biblije, pogrešno je čitate. Ako Isus nije izvor i središte svega, pogrešno ste shvatili. Ako pokušate razumjeti naše osnovne doktrine odvojeno od osobe i karaktera Isusa Krista, pogriješit ćete. Ako – poput drevnih heretika – pokušavate uniziti Krista... Ponovno, nikada nećete shvatiti bitnu poruku Biblije.

Subota, na kraju krajeva, nije samo pravilo; to je poziv na odmor u Kristovoj prisutnosti. Doktrina o krštenju poziv je na raspeće starog čovjeka i početak novog života predanog Onome koji je stvorio svemir i drži ga na okupu. Načela za zdrav život nisu tu samo da bi se produžio naš životni vijek; Biblija je uputa za upotrebu ljudskog tijela stvorenog od božanskog Stvoritelja koja otkriva način kako se možemo približiti Božjem prvobitnom planu.

Pišući crkvi u Kolosima, koja nije bila pretjerano daleko od Ivanovog doma u Efezu, Pavao je objasnio bît dobre doktrine. Govoreći o tajni koja je otkrivena Crkvi u Evangelju, napisao je: “Njima je Bog htio saopćiti kako je bogata slava ove Tajne među poganima koja glasi: Krist, nada slave, jest među vama. Njega mi navješćujemo, opominjući svakoga čovjeka i poučavajući svakoga čovjeka u svoj mudrosti, da učinimo zrelim svakog čovjeka u Kristu.” (Kološanima 1,27.28)

Svrha naših vjerovanja

Sve nas ovo uči nečemu važnom o našem poslanju u svijetu koji živi na pragu kraljevstva. Učenje našeg proročkog pokreta nije nastalo na osnovi vijećanja odbora, iako su se odbori svakako sastajali da se hrvaju s učenjima Biblije. Naprotiv, nastalo je od samog Krista, upravo Onoga o kojemu ovisi naše postojanje. Obratite pozornost na način na koji Sveto pismo opisuje naš rad i okruženje u kojem se on odvija:

“Potom sam imao ovo viđenje: Janje stoji na Sionskoj gori i s njim sto četrdeset i četiri tisuće osoba koje su imale napisano na svojim čelima njegovo ime i ime njegova Oca.” (Ot-

krivenje 14,1) Bez Janjeta nema Crkve adventista sedmoga dana. Bez Janjeta nema poruke, jer je Ono njezino središte. Propovijedati naše doktrine odvojeno od Isusove osobe znači potpuno ih pogrešno shvatiti.

Možda najvažnije pitanje koje možemo sebi postaviti kad proučavamo naša osnovna vjerovanja glasi: “Što me ovo uči o Isusu, tko je On i kakav je?” A zatim, kad krenemo podijeliti ta uvjerenja s nekim drugim, to razumijevanje usmjereno na Krista mora biti sama srž onoga što kažemo toj osobi. Ako je subota samo neko proizvoljno pravilo, ona gubi značenje. Ali ako je subota znak Saveza sa Stvoriteljem – način da se približimo Onome koji nas je stvorio i da se preoblikujemo na Njegovu sliku – ako je tu riječ o Gospodaru subote i Njegovoj ljubavi prema nama, onda je to dan koji je ispunjen silom Duha.

Subota nije toliko vrijeme od dvadeset četiri sata, koliko je riječ o Osobi. Ako način na koji poučavamo druge to ne odražava, opet, pogrešno shvaćamo. Sasvim je moguće mehanički, ritualno poštovati subotu svakog tjedna cijelog života i nikada zapravo ne upoznati Boga koji stoji iza nje. Bez Krista, to je samo slobodan dan. Ali s Kristom, to je dan koji ispunjava dušu podsjećajući nas odakle dolazimo, tko smo i kamo idemo. To je snažan podsjetnik da je Isus smisao svega što postoji.

Je li Ivan doista pobjegao iz kupališta zato što se heretik Cerint nalazio u njemu? Možda. Možda je to samo priča. Ali ovoliko *znamo*: Duh se pobrinuo da Ivanovo evanđelje na nepogrešiv način utvrdi Krista kao središte *svega*; ostavljajući bez argumenta one koji bi mogli biti u napasti da misle drugačije.

SRIJEDA

Pravo djelovanje Duha

Što nije djelovanje Duha.

Nedugo pošto sam postao adventist, jedna moja prijateljica ohrabrila me je da posjetim neke karizmatične sastanke oživljavanja održavane u jednoj iznajmljenoj dvorani na drugoj strani grada. Palo mi je na pamet da ako želim podijeliti svoju vjeru s *njom*, možda ću morati pokazati spremnost da razmotrim njezino gledište.

Gledajući unatrag, postalo je očito da prisustvovanje takvom sastanku uopće nije bila dobra zamisao. Propovjednik je iznio poruku koja me je iznenadila. “Ovdje ćete pronaći Duha Svetoga”, rekao je misleći na iznajmljenu dvoranu u kojoj smo se okupili. To je bio prvi pokazatelj da nešto strašno nije u redu: Sveto pismo ne zahtijeva da prisustvujete sastancima određenog propovjednika da biste pronašli Božjeg Duha – On vam je dostupan gdje god se nalazili.

Govornik je nastavio: “Nakon otprilike dva ili tri dana blagoslov Duha će nestati i morat ćete se vratiti da biste dobili još.”

To je, biblijski gledano, bio *još jedan* veliki problem: Bog nije postavio nijednu osobu za jedinog djelatelja svojih blagoslova. Božji Duh se sasvim sigurno pojavljuje na sastancima vjernika; dramatično izlivanje na okupljene vjernike u Djelima apostolskim 2 dokaz je za to. Bog blagoslivlja propovijedanje pojedinaca prisutnošću svojeg Duha, ali *ovaj* konkretni propovjednik nije bio Petar, i *ovaj* sastanak sasvim sigurno nije bio blagdan Pedesetnice.

A onda je uslijedio posljednji udarac, riječi koje su me natjerale da se podignem i brzo napustim prostoriju. “Da biste primili Duha,” nastavio je pastor, “morate isprazniti svoj um i dopustiti da se to dogodi.” Na te riječi, ljudi oko mene počeli su padati na tlo, neobuzdano se smijući. Zalutao sam u ono što su neki ljudi nazivali “Toronto blagoslovom”, u globalni pokret koji je dodao pojavu *svetog smijeha* tradicionalnijem karizmatičnom vjerovanju u govorenje jezicima. S vremenom će njihov pokret postati još dramatičniji, uključujući “lajanje u Duhu” dok budu puzali na “sve četiri” poput životinja. Bilo je čak i glasina o ljudima koji su prisustvovali sastancima u pelenama za odrasle kako bi se mogli ponašati kao bebe i pokazati predanost “novom rođenju”. Ništa od ovoga, naravno, ne može se naći nigdje na stranicama Biblije.

Što Duh zapravo radi

Očajnički želeći otkriti dokaze da ih Bog poznaje i želi, neki ljudi upadaju u zamku misleći da su takozvana čuda koja se zbivaju na njihovim sastancima dokaz spasenja. Nekima se kaže da nisu potpuni kršćani ako ne počnu govoriti tajnovitim nebeskim jezikom.

Ne samo da nema biblijskih dokaza za to – svi slučajevi govorenja jezika koji se nalaze u Novom zavjetu podrazumijevali su prave ljudske jezike – to je istodobno i veliko nerazumijevanje uloge Duha. On ne objavljuje svoju prisutnost besmislenim znacima; Njegov rad usmjeren je na dovodenje ljudi u podnožje križa. Isus je rekao svojim učenicima:

“On će, kad dođe, dokazati svijetu zabludu s obzirom na grijeh, na pravednost i na sud. S obzirom na grijeh, ukoliko ne vjeruju u me; s obzirom na pravednost, ukoliko odlazim k Ocu te me više nećete vidjeti; s obzirom na sud, ukoliko je osuđen knez ovoga svijeta. ... On će mene proslaviti, jer će uzeti od onoga što je moje i to objaviti vama.” (Ivan 16,8-14)

Duh Sveti predstavlja Kristovu prisutnost u ovom svijetu nakon što se Isus u tijelu vratio u nebesko Svetište. Kristovo je poslanje i Njegovo: "... da traži i spasi što je izgubljeno" (Luka 19,10).

Pri svojem uzašašću Isus je rekao učenicima da će osvojiti svijet Evandeljem. "Bit ćete mi svjedoci i u Jeruzalemu," objasnio im je, "u svoj Judeji, u Samariji i sve do kraja zemlje." (Djela 1,8) Počet će, rekao je, kada im Duh Sveti da silu. Druhim riječima, Duh je dan Crkvi da osnaži njezino *poslanje*.

Na blagdan Pedesetnice, dok se mnoštvo divilo čudu što čuju Petra na više jezika, on im je objasnio čemu to oni sada svjedoče ovim zapanjujućim riječima: "On, sad uzvišen Božjom desnicom, pošto je od Oca primio obećanje Duha Svetoga, izlio je ovo što sami i vidite i čujete." (Djela 2,33)

Ponekad griješimo govoreći da je na Pedesetnicu Duh Sveti dan učenicima; to se nije baš dogodilo na *taj način*. Prema Petru, Isus je bio taj koji je primio Duha; On se zatim preko Njega izlio na Crkvu na Zemlji. Isus je srce svekolike misije, a Duh služi *Njegovim* ciljevima u ovom svijetu, a ne našim.

Sila za obavljanje zadatka

Stoljećima prije Pedesetnice psalmist je pretkazao što će se dogoditi u danu u kojem je Petar priveo tisuće ljudi Kristu. Pogledajte čini li vam se neki od ovih odlomaka poznatim:

"Gle, kako je dobro i kako je mило kao braća zajedno živjeti: kao na glavi ulje dragocjeno što slazi na bradu, bradu Aronovu, što slazi na skute haljina njegovih; kao rosa s Hermona što slazi na brdo Sion. Ondje Jahve daje svoj blagoslov i život dovijeka." (Psalam 133,1-3)

Kada su još braća živjela zajedno u jedinstvu? Na blagdan Pedesetnice, kad su svi bili "zajedno na istom mjestu" (Djela 2,1). Tko je bio Aron? Veliki svećenik. Što simbolizira sveto ulje? Duha Svetoga. Nije beznačajno što je Petar rekao mnoštvu da je Isus upravo "uzvišen" s desne strane Bogu (redak 33).

Mnogi učenjaci sumnjaju da je zemaljski blagdan Pedesetnice bio isti dan kada je Isus postavljen za našega Velikog svećenika na Nebu, kada je primio Duha i podijelio Ga sa svojom Crkvom kako bi započeo njezino Duhom vođeno poslanje.

To znači da *sve* u vezi s našim radom treba voditi Isus iz nebeskog Svetišta; mi nismo zaduženi skoro ni za što. Duh nas potiče da slijedimo Kristovo vodstvo u traženju izgubljenih, dajući nam darove za ispunjenje te misije. Ništa – baš ništa – nije toliko važno Kristu kao spašavanje izgubljenih. Sjetit ćete se da je u svojoj usporedbi Isus opisao pastira koji je ostavio devedeset devet ovaca da bi potražio *samo jednu* izgubljenju. Kada je ta izgubljena ovca pronađena, Nebo je odustalo od svega drugog da bi proslavljalo.

Sva nebeska sredstva posvećena su vraćanju izgubljenih grešnika, a ne zabavi. Božji Duh nije dan da bi vjernici pokušavali dojmiti jedni druge na crkvenim bogoslužjima nekim čudesnim sposobnostima. Duh nije poslan da bi omogućio televizijskim propovjednicima da obećavaju iscjeljenje u zamjenu za financijski doprinos. Nije poslan da bi se ljudi neobuzdano hihotali ili proizvodili besmislene zvukove. Poslan je da nam pomogne da ostvarimo jedinu pojedinost koju nam je Bog povjerio.

“U posebnom smislu”, podsjeća nas Ellen G. White, “adventisti sedmoga dana postavljeni su u svijetu kao stražari i nositelji svjetlosti. Njima je povjereno posljednje upozorenje svijetu koji propada. Njih obasjava divna svjetlost iz Božje riječi. Njima je dan najsvečaniji posao – objavljivanje prve, druge i treće anđeoske vijesti. Nema drugog posla od tako velikog značenja. Oni ne smiju dopustiti da im bilo što drugo zaokupi pozornost.”⁶

Ništa drugo. Ako smo usredotočeni na nešto drugo, to je odvlačenje pozornosti. Ako pokušavamo prizvati Duha za

⁶ Ellen G. White, *Svjedočanstva za Crkvu*, sv. 9, str. 17; u izvorniku 19.

bilo što drugo, tražimo pogrešnu stvar. Nama je povjeren veličanstveni zadatak – a zapravo, s ljudskoga gledišta je nemoguć. Često nam je teško kad nam Bog pokaže svoju posljednju poruku za svijet, trostruku andeosku vijest, a zatim nas zamoli da idemo narodima i da je propovijedamo. Čini nam se kao potpuno nemoguć zadatak – sve dok se ne sjetimo da On dolazi sa sigurnim obećanjem sile. “Ali, primit ćete snagu pošto Duh Sveti dođe na vas, pa ćete mi biti svjedoci.” (Djela 1,8)

Povijesno gledano, svaki korak naprijed u Kristovom djelu bio je pokretan Duhom Svetim. On koristi svoju Crkvu – osposobljavajući nas i dajući nam snagu – kako bismo se mogli smisleno uskladiti s najvišim prioritetima Isusa Krista.

Koji je pravi dokaz da Duh posjećuje zajednicu vjernih? Misija. Duše. Preobraženi životi. Vjernici Crkve koji rastu u vjeri jer vide kako Bog prihvaća njihove skromne napore i umnožava ih. “Jedini način da netko raste u milosti”, kaže nam nadahnuti savjet, “jest da se nesebično prihvati posla što nam ga je Krist dao – da, prema mjeri svojih sposobnosti, pomaže i bude na blagoslov onima kojima je potrebna naša pomoć.”⁷

To nije *jedan od* načina za rast; to je *jedini* način. Svakako se molite za konačno i slavno izlivanje Duha Svetoga. Zamolite Boga da pošalje kasnu kišu; na kraju krajeva, to je Božje obećanje na koje nas On poziva da se oslonimo. A zatim budite spremni progovoriti o Isusu, jer će vas On na to potaknuti, na isti način na koji je osnažio ranu kišu u Petrovo vrijeme.

⁷ Ellen G. White, *Put Kristu*, str. 84; u izvorniku 80.

ČETVRTAK

To nije pastorov posao

Bog želi vas upotrijebiti.

“Pastore, mislim da bi se moja prijateljica mogla zanimati za Evanđelje, ali sam prilično sigurna da je danas u baru umjesto ovdje u crkvi.”

Izlazili smo iz crkvenog podruma gdje je upravo završio zajednički obrok i druženje. Zastao sam na trenutak na polovini stubišta kako bi ona mogla nastaviti.

“Moraš odmah otići tamo i izvesti je odatle!” zahtijevala je.

“Cijenim tvoju brigu za tvoju prijateljicu”, odgovorio sam, “i lijepo je imati nekoga među vjernicima tko je toliko brižan. Ali dopusti mi da te pitam: Što misliš, što bi se dogodilo ako bih ušao u taj bar i sreo se s njom?”

“Ako bi *pastor* ušao i porazgovarao s njom, mislim da bi ona promijenila mišljenje o piću i otišla!” Tammy se na trenutak razvedrila, uvjeren u ispravnost svojeg odgovora, nadajući se da će me on natjerati da odem.

Njezin osjećaj bio je razumljiv; mnogi ljudi uvjereni su da propovjednici imaju neke posebne dokaze i izraze koje uče na teološkom fakultetu, koje mogu izgovoriti kako bi odmah nadvladali u raspravama ili stvorili određeno uvjerenje. Iako je istina da pastori koji zadobivaju duše često imaju više iskustva od mnogih kad je u pitanju vođenje razgovora s ljudima koji se bore s vjerom, oni su potpuno nemoćni da je *proizvedu*. Uvjerenje, ispostavlja se, može proizvesti samo Duh Sveti. Ako netko zanemaruje ili odbacuje poticaje Duha,

nije moguće iznijeti razumni dokaz koji će bilo što promijeniti.

“Zemaljski čovjek”, podsjeća nas Pavao, “ne prima ono što dolazi od Duha Božjega, jer je to za nj ludost. On to ne može ni upoznati, jer se to mora uz pomoć Duha prosuđivati.”

(1. Korinćanima 2,14)

“Tammy,” odgovorio sam, “ne mislim da bi to djelovalo onako kako se nadaš. Ako netko shvati da je prijatelj ili član obitelji poslao propovjednika – i taj posjet nije baš dobrodošao – to će u većini slučajeva samo pogoršati stvari. *Mogao bih* odmah otići u taj bar, ali će ona znati da si me ti potaknula na to, i postoji mogućnost da će to oštetiti vaše prijateljstvo.”

“Ali ona je u duhovnoj opasnosti!” odgovorila je Tammy, pomalo iznenađena što nisam smatrao da će njezina zamisao uspjeti.

Zašto sam oklijevao? Često sam kao mladi pastor to pokušavao i previše sam puta vidio da se postiže suprotan učinak od onog za koji bi se moglo pomisliti da će biti povoljan. Najčešće su se ohrabrene žene nadale da ja mogu pronaći prave riječi kojima bih uvjerio njihove muževe da se počnu zanimati za Boga. Ako sam se uspio sprijateljiti s tom osobom i izgraditi dovoljno povjerenja da je potaknem na iskreno istraživanje, stvorilo se ugodno okruženje pogodno za razgovor o Isusu, ali gledajući općenito, malo će se ljudi na osnovi *rasprave* naći u Božjem kraljevstvu.

Razmislite o svim onim žestokim raspravama kojima ste svjedočili na društvenim mrežama. Koliko ste često doživjeli da su završile riječima: “Mislim da ste u pravu!”? Ponos obično sprečava da do toga dođe.

Drugačija slika

Sasvim odvojeno od mogućnosti da naljuti svoju prijateljicu, Tammy je isto tako njegovala još jedno široko rasprostranjeno pogrešno shvaćanje: srednjovjekovno shvaćanje da je uloga pastora – školovanog stručnjaka – da zadobiva du-

še. To je nebiblijski pojam koji je doprinio sporom – ili čak negativnom rastu – mnogih crkava. Prema novozavjetnom modelu vidjet ćete da je svaki vjernik Crkve svećenik, a pastor igra ulogu trenera – zaduženog da poučava, oprema i ohrabruje zajednicu vjernih u zadobivanju duša.

U svojoj poslanici efeškoj crkvi, Pavao objašnjava darove koje je Bog dao svakome od nas: “On dade jedne kao apostole, druge kao proroke, jedne kao evanđeliste, druge kao pastire i učitelje, da pripravi svete za djelo službe, za izgradnju Kristova Tijela.” (Efežanima 4,11.12)

Zamijetite da pastori nisu obdareni da bi *sami* obavljali djelo službe; oni su osnaženi Duhom Svetim da *priprave svete* za djelo službe. U nekim biblijskim prijevodima interpunkcija dijeli tu misao na dva dijela, kao da je uloga pastora da opremi, pripravi i da onda sâm obavlja djelo službe. Međutim, interpunkcije nije bilo u izvornim rukopisima; ona je dodana u vrijeme kada je razumijevanje uloge svećenstva još uvijek bilo duboko pod utjecajem načina na koji su ljudi razmišljali o rimokatoličkom svećenstvu.

Prava je uloga pastora da *vas* zaposli zadaćom koju je Krist dodijelio svima nama.

“Svima do kojih je došlo nebesko nadahnuće”, podsjeća nas Ellen G. White, “povjereno je Evanđelje. ‘Mi smo Božji suradnici’, pozvani da Ga predstavljamo kao poslanici ljubavi (1. Korinćanima 3,9).”⁸

Zamijetite da Isus nije učio svoje slušatelje: *neki od vas* su svjetlo svijetu. Obraćao se velikom mnoštvu obuhvaćajući sve prisutne. Međutim, mnogi od nas plaše se tog poziva pitajući se imamo li mi doista ono što je potrebno da nekoga dovedemo Kristu. Istina je da nemamo. A nema ni pastor. Mi nismo pozvani da radimo posao Duha Svetoga, ali smo pozvani da budemo prisutni za one na koje On djeluje.

⁸ Ellen G. White, *Letter 21*, 1900.

Uloga za sve nas

Kada dodete u dodir s nekim tko bi mogao biti zainteresiran za vjeru, prirodno je da odmah pomislite na pastora – i istina je da dobar pastor može biti koristan izvor pomoći. Ali važno je da vjerujete da je Bog s razlogom stavio *tu osobu* na vaš put. Sasvim je moguće da ste *vi* najbolji mogući izbor da pomognete toj osobi da pronade vezu s Božjom crkvom.

Kad shvatimo da *nas* Bog poziva takve kakvi jesmo, s darovima koje imamo (i nemamo), to nas može osloboditi straha. Ne moramo usvajati stilove, riječi ili pokrete propovjednika kojima se divimo, misleći da bismo, kako bismo zadobili duše, morali oponašati one koji to već rade. Svakako, slušajte one koji su uspješni kako biste naučili načela koja primjenjuju. Ali istodobno, iznimno je važno vjerovati da je baš *vas* Bog pozvao za ovaj trenutak. Kad Mu je bio potreban Pavao, podigao ga je. Kada Mu je bio potreban Luther ili Wesley, pro našao ih je. Ali sada, u ovom trenutku, Bog želi da *vi* budete svjetlo ovom svijetu.

Da, *vi*, sa svim svojim manama i osobinama. On nije doveo osobu koja se zanima za duhovni život nekom drugom, poslao ju je *vama*... jer za ono što će se ubrzo odvijati s tim novim vjernikom, Bog smatra da ste *vi* savršeni za taj posao.

PETAK

Na granici Kanaana

S globalnom misijom

“Poslije toga se, najedanput, pojavi pred mojim očima veliko mnoštvo, koje nitko nije mogao izbrojiti, iz svakog naroda i plemena, puka i jezika. Stajali su pred prijestoljem i pred Janjetom, obučeni u bijele haljine, s palmama u rukama, i vikali jakim glasom: ‘Spasenje je djelo našega Boga koji sjedi na prijestolju, i Janjeta!’” (Otkrivenje 7,9.10)

Podaci su bili tu, slučaj je bio završen. Deset od dvanaest stručnjaka se složilo: Zauzimanje Obećane Zemlje je nemoguće. Njihovi su razlozi imali smisla; stanovnici Kanaana bili su jači i bolje opremljeni, a Izrael nije imao nikakvih izgleda da ih pobijedi. Postojao je samo jedan problem s njihovim podacima: pobuđivali su sumnju u Božje obećanje.

“Na noge!” rekao je Bog Abrahamu. “Prodi zemljom uzduž i poprijeko jer ću je tebi predati.” (Postanak 13,17)

Jeste li primijetili da Bog rijetko traži od svojeg naroda da učini ono što izgleda moguće? Da napusti Egipat? Faraon to nikada ne bi dopustio. Da pođe putem koji završava na obali Crvenog mora? Kako su ga trebali prijeći? Da zauzmu Kanaan? Kako?

Primijetite pritom da su prigodom *ulaska* u Obećanu Zemlju, četrdeset godina kasnije, išli za Kovčegom saveza. Jordan se razdvojio kad su svećenici s Kovčegom stupili u vodu. Kad su jerihonske zidine pale, oni su i dalje išli za Kovčegom, simbolom Božjeg autoriteta u nebeskom Svetišću.

Ali sada su posumnjali u Božje obećanje zato što im ono nije djelovalo razumno. Samo dvojica od dvanaestorice odlučila su vjerovati – ako to Bog traži, sigurno će se i dogoditi. A pošto su promatrači odlučili povjerovati desetorici sumnjalice, ne vjerujući u Božji plan, završili su zaglavljani u pustinji četrdeset godina.

Kad su već bili okrenuti u smjeru suprotnom od Kanaana, Bog im je otkrio što je namjeravao: to je bilo nešto mnogo više od jednostavnog izviđačkog zadatka preko granice, ili čak osvajanja nekoliko sela. “Tako ja bio živ,” rekao je Bog Mojsiju, “*sva* će zemlja biti puna Gospodnje slave.” (Brojevi 14,21)

To je isti krajnji cilj koji nalazimo u Otkrivenju, gdje Bog obećava da će obasjati svijet Kristovom slavom (Otkrivenje 18,1). Nedostatak vjere s naše strane neće na kraju osujetiti Njegove planove da povрати vlast nad ovim planetom i uspostavi Kristovo kraljevstvo. Možda ćemo to odgoditi zbog nedostatka vjere, ali nećemo zaustaviti; svijet – i to *cijeli* svijet – bit će obasjan. Zamijetite da Bog nije rekao: “*Ova* će zemlja biti puna Gospodnje slave.” Umjesto toga, On polaže svoje pravo na cijelu Zemlju.

Plan je oduvijek bio globalan

Bez obzira na to govorimo li o Crkvi Starog ili Novog zavjeta, Božji cilj uvijek je bio isti: cijeli planet. Pozorno slušajte Njegove riječi preko proroka Izaije:

“Postavit ću te za svjetlost narodima, da spas moj do nakraj zemlje doneseš.” (Izaija 49,6)

“A zemlju, evo, tmina pokriva, i mrklina narode! A tebe obasjava Jahve, i Slava se njegova javlja nad tobom. K tvojoj svjetlosti koračaju narodi, i kraljevi k istoku tvoga sjaja.” (Izaija 60,2.3)

Prema pravilima velikog sukoba, zasnovanim na Božjem karakteru, On je ljudskom rodu dao izniman stupanj slobode.

Slobodni smo da odemo od Njega i živimo kako god nam se prohtije (vidi Djela 14,16). Postojanje svjetskih naroda dokaz je da je ta sloboda stvarna, a Zvijeri koje u Danielovom viđenju izlaze iz mora oslikavaju kako ova sloboda uzrokuje probleme našem planetu: vjetrovi uzburkavaju površinu vode, i u naraštaju za naraštajem uzrokuju ljudima neopisive patnje i boli srca dok se odnos snaga između vodećih svjetskih sila neprestano mijenja. To su problemi koji neće prestati dok ne zasjedne sud i Sinu Čovječjem ne bude predano Njegovo kraljevstvo:

“Njemu bi predana vlast, čast i kraljevstvo, da mu služe svi narodi, plemena i jezici. Vlast njegova vlast je vječna i nikada neće proći, kraljevstvo njegovo neće propasti.” (Daniel 7,14)

Zadatak koji je dan Božjoj crkvi ostatka posljednjih dana istovjetan je onom koji je bio povjeren izraelskom narodu, zato što se Božja ljubav prema grešnicima nije promijenila: trebamo odnijeti Kristovu svjetlost *svim* narodima. “Uto spazih nekoga drugog anđela gdje leti u najvišem dijelu neba”, kaže nam Ivan, “noseći jednu neprolaznu radosnu vijest koju mu je trebalo navijestiti stanovnicima zemlje: svakom narodu i plemenu, jeziku i puku. Vikao je jakim glasom: ‘Bojte se Boga i zahvalite mu, jer je došao čas njegova suda! Poklonite se Stvoritelju neba i zemlje, mora i izvora voda!’” (Otkrivenje 14,6.7)

Stojimo na granici

Kao i stari Izrael, mi se sada nalazimo na samoj granici Obećane Zemlje. Sve što nam je Bog rekao da će se dogoditi – ili se već dogodilo, kao što je to slučaj s većinom Danielovih proročanstava – ili se događa *upravo sada*. I poput Izraela, i mi imamo ohrabrujući izvještaj od nekoga tko je u viđenju ušao u Obećanu Zemlju i donio nam izazov da budemo vjerni:

“Pred nama su velike teškoće i kušnje. Bit će potrebna odlučna hrabrost i ustrajan napor da bismo išli naprijed. Sada doslovno sve ovisi o našoj vjeri u Zapovjednika koji nas je sigurno vodio do sada. Hoćemo li sada dopustiti nevjerovanju da se uvuče? Hoćemo li u slabosti popustiti nepovjerenju i strahu? Hoćemo li načiniti kompromis sa svijetom i okrenuti se od nebeskog Kanaana?”⁹ U ovom trenutku pravo je pitanje hoćemo li ponoviti pogrešku starog Izraela i ostati ovdje još jedan naraštaj.

Nema sumnje da je svijet pun zastrašujućih divova. U mišlima nam sile tame djeluju kao da posjeduju više sile, više utjecaja i bogatije izvore sredstava. Vidimo zadatak koji nam je povjeren – poruku koju trebamo navijestiti – i dok nas ona pokreće, osjećamo i sjenku straha kad razmišljamo o svijetu kojem bismo je trebali navijestiti: “*Baš tu poruku? Tim ljudima? Kako?*”

U napasti smo da se oslonimo na istraživanja – empirijske podatke koji, čini se, dokazuju da kršćanska vjera gubi tlo pod nogama; crkve se smanjuju; mladi ljudi se okreću od religije; ljudi su odustali od objektivne istine. Kako bismo *taj i takav* svijet trebali obasjati Kristovom slavom? Čini se da je to poslanje osuđeno na neuspjeh.

Ali sâm nas Bog podsjeća na isto ono što je učinio na dan kada je Izrael odlučio odbiti izazov: “Poslije toga opazih nekoga drugog anđela gdje silazi s neba. Imao je veliku moć, i zemlja se rasvijetli od njegova sjaja.” (Otkrivenje 18,1)

Bog nas izaziva da polažemo pravo na svijet koji će pripadati Njemu. Podigni nogu i zakorači! Pobijedi strah i prijedi preko granice Kanaana! Shvati da je potrebna hrabrost vjerovati u Boga usprkos onome što kritičari kažu. Budi vjerran! Reci nekome što znaš o Isusu! Budi dio svjetlosti koja će obasjati cijeli svijet!

⁹ Ellen G. White, *Review and Herald*, 29. studenoga 1881.

DRUGA SUBOTA

Dok On ne dođe

Vjerni do kraja

Ellen G. White

Tijekom duge službe Pavao se nikad nije pokolebao u odanosti svojem Spasitelju. Gdje god bio – bilo pred smrknutim farizejima ili pred rimskim vlastima; bilo pred razumlarenom svjetinom u Listri ili osuđenim grešnicima u make-donskoj tamnici; bilo da se obraća uspaničenim mornarima na lađi osuđenoj na propast ili da stoji pred Neronom u obrani svojeg života – nikad se nije stidio djela koje je zastupao. Jedini veliki cilj njegova kršćanskog života bio je da služi Onomu čije ga je ime nekoć ispunjavalo prijezirom, i od ovog cilja nije ga moglo odvratiti ni protivljenje ni progonstvo. Njegova vjera, koja je postala snažna zahvaljujući trudu i čista zahvaljujući žrtvi, uzdizala ga je i jačala. ...

Pravi Božji propovjednik neće ustuknuti pred tegobama i odgovornostima. Iz Izvora koji nikad ne ostavlja na cjedilu one koji traže božansku silu, on crpi snagu koja ga osposobljava da se suoči s kušnjama i nadvlada ih i da izvrši dužnosti koje mu je Bog povjerio. Narav milosti koju prima povećava njegovu sposobnost da upozna Boga i Njegova Sina. Njegova duša iskazuje silnu težnju da izvrši Učitelju ugodnu službu. I dok napreduje kršćanskim putom, on jača “milošću u Isusu Kristu” [2. Timoteju 2,1 – DF].

Ova ga milost osposobljava da bude vjeran svjedok onoga što je čuo. On ne prezire i ne zanemaruje znanje koje je

primio od Boga, već ga povjerava vjernim ljudima koji će ga prenijeti drugima.

U posljednjem pismu Timoteju Pavao je pred mladog suradnika uzdignuo ideal ukazujući na dužnosti koje prenosi na njega kao Kristovog propovjednika. “Marljivo nastoj da se pokažeš pred Bogom kao prokušan,” pisao je apostol, “kao radnik koji se nema čega stidjeti, koji valjano propovijeda istinu!” [redak 15] “Od mladenačkih strasti bježi! Teži za pravednošću, vjerom, ljubavlju i onim što donosi spasenje, zajedno s onima koji čista srca zazivaju Gospodina! A luda i nezaezdana zapitkivanja odbaci, svjestan da rađaju svadama! A sluga se Gospodnji ne smije svadati, već prema svima mora biti ljubazan, sposoban poučiti i pretrpjeti; protivnike će ukoriti blagošću, ne bi li im Bog dao obraćenje da potpuno upoznaju istinu.” [redci 22-25]

Apostol je upozorio Timoteja na lažne učitelje koji će nastojati ući u Crkvu. “Ali ovo znaj,” izjavio je, “u posljednje će doba nastati teška vremena, jer će ljudi biti samoživi, lakomi, umišljeni, oholi, psovači, nepokorni roditeljima, nezahvalni, bezvjernici. ... Oni će sačuvati vanjski oblik pobožnosti iako su se odrekli njezine sile. I njih se kloni!” [2. Timoteju 3,1-5]

“Zli [će] ljudi i varalice, ujedno zavodnici i zavedeni”, nastavio je, “napredovati iz zla u gore. A ti ostani u onome što si naučio i čvrstom vjerom prihvatio, jer znaš od kojih si to naučio i jer od djetinjstva poznaješ sveta Pisma koja te mogu učiniti mudrim za spasenje. ... Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za karanje, za popravljivanje i odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude savršen – opremljen za svako djelo ljubavi.” [redci 13-17] Bog je osigurao obilje sredstava za uspješnu borbu protiv zla koje je u svijetu. Biblija je bojna oprema kojom se možemo opremiti za borbu. Opašimo se istinom. Obucimo oklop pravednosti. U našim rukama mora biti štit vjere, na glavi kaciga spasenja, a ma-

čem Duha, to jest Riječju Božjom, trebamo prokrčiti put kroz prepreke i zamke grijeha.

Pavao je znao da Crkvi predstoji vrijeme velike opasnosti. Znao je da će oni koji se budu brinuli za crkve morati obaviti vjeran i ozbiljan posao. Zato je pisao Timoteju: “Zaklinjem te – pred Bogom i Kristom Isusom koji će suditi žive i mrtve – i njegovim dolaskom i njegovim kraljevstvom: propovijedaj riječ – pristupi (k vjernicima) – bilo da im je zgodno, bilo ne zgodno – kori, prijeti, opominji u svoj strpljivosti i svakoj vrsti pouke.” [2. Timoteju 4,1.2] ...

Bojeći se da bi Timoteja blagi, krotki duh mogao navesti da izbjegava bitan dio njegova rada, Pavao ga je pozvao da bude dosljedan u ukoravanju grijeha i da oštro kori krivce za velika zla. Ali to treba činiti “u svoj strpljivosti i svakoj vrsti pouke”. Trebao je pokazati Kristovu strpljivost i ljubav, objašnjavajući i potkrepljujući svoje ukore istinama Riječi.

...

Mnogi koji tvrde da su kršćani i smatraju se ovlaštenima poučavati druge, ohološću ljudske mudrosti, preziranjem utjecaja Duha Svetoga i gnušanjem prema istinama Božje riječi bit će navedeni da se okrenu od Božjih zahtjeva. Pavao je rekao Timoteju: “Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrave nauke, nego će prema svojim strastima sebi nagomilati učitelje koji im šaklju uši, te će odvratiti uši od istine, a okrenut će se bajkama.” [redci 3.4]

Ovdje apostol ne govori o onima koji su otvoreni nevjernici, već o takozvanim kršćanima koji se priklanjaju svojem vodiču i tako postaju robovi vlastitog “ja”. Takvi su voljni slušati samo ona naučavanja koja ih ne kore za njihove grijeha niti osuđuju za ljubav prema zadovoljstvima. Njih vrijeđaju jasne riječi vjernih Božjih slugu i zato biraju učitelje koji će ih hvaliti i laskati im. ...

Bog je objavio svoju volju i za čovjeka je nerazumno sumnjati u ono što je sišlo s Njegovih usana. Nakon što je pro-

govorila Beskonačna Mudrost, nema sumnjivih pitanja koja bi čovjek trebao riješiti, nema kolebljivih mogućnosti kojima bi se trebao prilagoditi. Sve što se od njega očekuje jest otvoreno, ozbiljno slaganje s objavljenom Božjom voljom. Poslušnost je najuzvišeniji nalog razuma kao i savjesti.

Pavao je nastavio sa svojom molbom: "A ti budi trijezan u svemu, podnesi patnje, vrši djelo propovjednika Radosne vijesti, ispuni svoju dužnost do kraja!" [redak 5] Pavao je znao da će uskoro završiti utrku pa je želio da Timotej zauzme njegovo mjesto, da čuva Crkvu od bajki i krivovjerja kojim će je neprijatelj, na razne načine, nastojati udaljiti od jednostavnosti Evandelja. Savjetovao ga je da se čuva svih svjetovnih poslova i da se ne zapliće u ono što bi ga moglo priječiti da se potpuno preda radu za Boga; da s radošću trpi protivljenje, prijekor i progonstvo u kojem će se očitovati njegova vjernost; da u cijelosti dokaže svoju službu koristeći se svim raspoloživim sredstvima kako bi činio dobro onima za koje je Krist umro.

Pavao je svojim životom svjedočio za istine koje je naučavao, i u tome je bila njegova snaga. Srce mu je bilo ispunjeno dubokim, trajnim osjećajem odgovornosti; radio je u tijesnoj zajednici s Onim koji je izvor pravde, milosrđa i istine. Čvrsto se držao Kristovog križa kao jedinog jamstva za uspjeh. Spasiteljeva ljubav bila je trajna pobuda koja ga je održavala u borbi sa sobom i borbi protiv zla, dok je u službi za Krista išao naprijed ne obazirući se na neljubaznost svijeta i protivljenje svojih neprijatelja.

Crkvi je u ove opasne dane potrebna vojska radnika koji su se, kao Pavao, osposobili za korisnu službu, koji imaju duboko iskustvo s Bogom i koji su ispunjeni ozbiljnošću i gorljivošću. Potrebni su joj posvećeni, požrtvovni ljudi; ljudi koji neće izbjegavati tegobe i odgovornost; ljudi koji su hrabri i vjerni; ljudi u čijim je srcima Krist "nada slave"; ljudi koji će propovijedati "riječ" usnama dodirnutim svetim og-

njem. Božje djelo propada zbog nedostatka takvih radnika, a kobne zablude kao smrtonosni otrov kaljaju moral i gase nade velikog dijela ljudskog roda.

Dok vjerni, radom izmoreni nositelji barjaka polažu svoj život za istinu, tko će istupiti da zauzme njihovo mjesto? Hoće li naši mladi ljudi prihvatiti svetu zadaću iz ruku svojih otaca? Pripremaju li se da popune mjesta ispražnjena smrću vjernih? Hoće li poštovati apostolovu molbu, čuti poziv na dužnost usred poticaja na sebičnost i slavljublje koji vrebaju mlade?

Pavao je završio pismo osobnom porukom upućenom raznim pojedincima i ponovio hitan zahtjev da Timotej što prije dode k njemu, ako je moguće prije zime. Govorio je o svojoj osamljenosti prouzročenoj time što su ga napustili neki njegovi prijatelji, a drugi su nužno morali otići; a ukoliko bi Timotej oklijevao krenuti bojeći se da je potreban crkvi u Efezu, Pavao je rekao kako je već poslao Tihika da popuni njegovo mjesto.

Nakon što je spomenuo svoje suđenje pred Neronom, činjenicu da su ga njegova braća napustila i okrepljujuću milost Boga koji čuva Savez, Pavao je završio pismo preporučivši voljenog Timoteja zaštititi velikog Pastira koji će i dalje skrbiti za svoje stado, premda potpastiri mogu biti oboreni.

Članak je preuzet iz 49. poglavlja knjige Ellen G. White, *Djela apostolska*, "Pavlovo posljednje pismo". Adventisti sedmoga dana vjeruju da je Ellen G. White (1827.–1915.) tijekom više od sedamdeset godina svoje javne službe imala biblijski dar proroštva.

MOLITVENI TJEDAN ZA DJECU

PRVA SUBOTA

Utemeljeni na Bibliji

Usredotočeni na misiju

Ako si živ, pozvan si!

Jeste li ikada sanjali da učinite nešto za Boga, nešto veliko u Njegovoj službi, kao da, na primjer, budete Njegov junak ili da promijenite svijet? Imam dobru vijest za vas: Ako ste živi, pozvani ste. Također možete izabrati: ili da se pridružite Isusovim redovima, ili će se podrazumijevati da ostajete oruđa tame. Sotona vas želi uništiti. Ali Bog vas želi spasiti. Izbor bi trebao biti lak, zar ne? Pa ipak, zašto toliko ljudi teško prihvaća Božje namjere za svoj život? Možda se boje da će im biti preteško, ili ne žele reći “ne” svojoj prirodno grešnoj ljudskoj naravi. Ili možda ne shvaćaju koliko je stvarna borba između dobra i zla (nadamo se da će ovogodišnja iskustva to promijeniti).

Ali s Bogom “ništa nije nemoguće” (Luka 1,37). Vjerujete li da Bog može učiniti nešto veliko s vašim životom? Bolje vam je da vjerujete u to! Zato uzmite svoj “mač” (Bibliju) i usredotočite se na svoju misiju. Ako dišete, ako čitate ili slušate ove riječi upravo sada – Bog *vas* poziva.

NEDJELJA

Hodajte s Bogom

Sama na stazi

Zapamtite ovo: Nikada niste otišli predaleko da biste se vratili kući.

“Naprijed, kršćanski vojnici!” objavio je snažni glas preko buke od zvonjave biciklističkih zvona i žamora glasova. Abby je podesila svoju biciklističku kacigu. Već tjednima se radovala ovoj crkvenoj vožnji biciklom!

Ubrzo je skupina krenula. Popločanu stazu s jedne strane obrubljivala je gusta šuma, a s druge visoka ograda od pletene žice. Skupina se popela na brdašce iza kojeg se prostirala široka dolina, a Abby je prva stigla do njezinog dna, gdje je počela istraživati. Tu je, nedaleko od staze, ugledala kost! *Možda ju je neka velika životinja ostavila ovdje*, pomislila je uz blagi drhtaj.

Budući da ostatak skupine nije zastajao, ona je brzo skočila na bicikl i pojurila za svojim prijateljima. Nakon što su prešli nekoliko kilometara, netko je predložio da se okrenu. Kad je ugledala kako i njezina mama pravi polukružni okret, Abby je osjetila sjenku razočaranja. “Moramo se već vratiti, mama?”

“Dušo, noge će mi otkazati ako budemo išli dalje”, rekla joj je mama uz osmijeh. “Osim toga, tvoj tata i mlađi brat su u automobilu na parkiralištu i čekaju nas.”

Abbine oči iznenada su se razvedrile. “Mama, mogu li ja voziti ispred skupine?” S novim naletom snage brzo je biciklom zamaknula iza prvog zavoja. Osjećala se neovisno i snažno dok je ulazila u sljedeći zavoj; a zatim je ubrzo primijetila

kako na stazi nema nikog osim nje. Automobili su jurili s druge strane žičane ograde, a sjenke u mračnoj šumi s njezine desne strane odjednom su se prijeteci počele produžavati.

Možda bih se trebala okrenuti i vratiti, pitala se. Ali ne, ne, parkiralište je sigurno tu iza sljedećeg zavoja. Ubrzo ću stići do njega!

Vozila je dalje, minute su prolazile, a očekivano parkiralište nikako se nije pojavljivalo. Kad je shvatila da je sasvim sama na stazi, vozila je što je brže mogla, a već sljedećeg trenutka srce joj je počelo snažno lupati kad su se pojavila dvojica biciklista i prošla pokraj nje klimajući glavama. A zatim je zapazila poznatu uzbrdicu ispred sebe – i sjetila se one kosti. Kako je mogla zaboraviti? *Otišla sam predaleko da bih se vratila*, uspaničila se. *Jednostavno sam otišla predaleko.*

Molila se da je negdje u blizini ne vreba divlja životinja. Na trenutak je zamislila da puma čuči pokraj staze. A onda je kao munja prošla pokraj tog strašnog mjesta. Učinilo joj se kao da je prošla vječnost prije nego što je ugledala parkiralište. Kakav predivan prizor! Potrčala je do očevog automobila i objasnila mu što joj se dogodilo.

Nešto kasnije ugledala je i jednu usamljenu priliku u daljini kako trči prema početku staze. Bila je to mama – bez daha i uplakana. Abby joj je potrčala ususret. “O, Abby, tako mi je drago što si na sigurnom”, rekla joj je mama dok ju je grlila. “Zašto si išla ispred mene?”

“Žao mi je, mama”, priznala je sa suzama u očima. “Pa, pitala sam te mogu li ići biciklom ispred tebe, zar ne?”

“Jesi”, rekla je mama. “Ali nisi čekala moj odgovor.”

Jeste li već nekada i vi trčali ispred Boga? Možete izvući pouku iz Abbine pogreške; uštedjet ćete sebi mnogo boli i patnje ako nikada ni ne krenete! Nikada ne morate sami hodati stazom! Đavao će vam tijekom života na uši šaputati mnoge laži, zato zapamtite ovo: nikada niste otišli predaleko da biste se vratili kući. Nije važno što ste učinili, što ste vidjeli, što

su drugi rekli ili što možda mislite – Isus vas cijeni.

“Da, ljubim te ljubavlju vječnom”, kaže On (Jeremija 31,3). On želi biti tvoj Pratitelj. Hoćeš li hodati s Njim? Ako je tako, daj Mu svoju ruku i svoje srce – i raduj se budućnosti, jer je tvoje životno poslanje tek počelo!

PONEDJELJAK

Predaj se

Malo je mnogo

Ti si posuda; On je blago. Zajedno tvorite divan tim!

Zamišljam da je tekst u Mateju 14,13-21 glasio otprilike ovako: “Nešto je u zraku – osjećam miris toga”, promrmljao je Natan dok je povjetarac pirkao kroz prozor.

“Hmm”, primijetila je majka. “Možda se nad jezerom sprema oluja.”

“Nije to, majko”, dodao je. “Vidiš li sve ove ljude koji prolaze? Nešto se događa.”

Nakon daljnjeg istraživanja, Natan je bio u pravu – u blizini je bio zanimljivi, čudotvorni Stranac, a ljudi svih vrsta koračali su u jednom smjeru. “*Molim te*, mogu li Ga otići vidjeti?”, preklinjao je Natan. “Želim Ga čuti kako govori.”

Natanova majka je zastala. “Izdrži još samo toliko da ti spakiram ručak.” Ubrzo je u ruci držala košaricu s nekoliko kruščića i dvije male ribe. “Izvoli, Natane – i budi oprezan. Nemoj se kasno vratiti!”

Uopće nije bilo teško pronaći Isusa. Tisuće ljudi okupile su se oko Njega, okružene poljem divljeg cvijeća i visoke trave s pogledom na prelijepo jezero. Natan se približio Učitelju koliko je mogao, a zatim sjeo da sluša. Slušao je tako pozorno da je jedva primijetio kad mu je prišao Isusov učenik. “Oprosti, mladiću”, rekao mu je ljubaznim glasom. “Bi li bio voljan podijeliti svoj ručak s Učiteljem?”

Natan je progutao knedlu dok je klimao glavom i iznenada shvatio koliko mu je prazan želudac. “Ali to nije mnogo – samo pet kruščića i dvije male ribe.”

Učenik se osmjehnuo. “Dovoljno je.” Natan je trepnuo. Kad god je pomišljao na svećenike u njihovim skupocjenim odorama kako govore razmetljivim riječima i navode bezbrojna pravila, nikada se nije osjećao dovoljno dobrim za Boga. Ali riječi učenika izražavale su novu nadu – onu koja je govorila da Bog neće odbiti ni najmanji dar kada dolazi iz srca. Njegove su oči pratile ručak dok je prelazio u Isusove ruke. Kada se ljubazni Učitelj osmjehnuo i pogledao ga, Natan je osjetio da Isus zna sve o njemu i da ga voli. *To se ne može drugačije opisati!* Natan je bio zadivljen.

Isus se pomolio za blagoslov nad ručkom, a zatim je počeo lomiti kruščiće na komade. Natanove su se oči raširile od zaprepaštenja – dosad bi njegova majka potrošila svih pet kruhova. Pa ipak, Isusove ruke nastavile su vaditi još kruha i ribe. Tisuće ljudi je sjedilo na padini brda i jelo do sitosti!

Natan je stegnuo ječmeni kruh u rukama i pregledao ga. *Držim čudo*, pomislio je u sebi. *A kad samo pomislim da je Isus iskoristio ono malo što sam imao!*

Možda ste ponekad bili u napasti da pomislite kako vaš život ne znači mnogo u velikom tkanju života. Ali ako je Isus nahranio više od pet tisuća ljudi ručkom malog dječaka, što tek onda može učiniti s vašim *životom* ako Mu ga predate? Natan nije morao “odrasti” da bi učinio nešto veliko za Boga. Dar njegovog ručka – i dar njegovog srca – možda su izgledali mali, ali su bili neprocjenjivi u Isusovim očima. A što je s tobom? Hoćeš li Mu dati svoje vrijeme? Ništa nije preveliko – ili premalo – da bismo to predali Isusu. Kad se predaš Njemu, dopuštaš Njegovoj moćnoj sili da djeluje preko tebe. Tako možemo imati “blago u zemljanim posudama” (2. Korinćanima 4,7). Ti si posuda; On je blago. Zajedno tvorite divan tim!

UTORAK

Živi za Isusa

Polje gori

Imaš jedan život: Živi ga za Isusa!

Način na koji živite govori više o Božjoj ljubavi nego riječi koje izgovarate. Tim je znao sve o požarima. Znao je kako da ih slučajno ne zapali, znao je kako da ih ugasi i što treba raditi ako se nađe u plamenu (zastani, baci se i kotrljaj se). Njegova ga je mama učila o statistici šumskih požara i govorila mu o požarima koji su opustošili selo. Čak mu je kupila naljepnice za zaštitu od požara da ih podijeli s prijateljima. I najviše od svega, naglašavala je da se *nikada* ne bi trebao igrati sa šibicama. Od svih dječaka i djevojčica u Timovoj školi, on je imao najviše znanja o protupožarnoj zaštiti.

Ali duboko u sebi, Tim se želio igrati s vatrom. Izvana je izgledao da sluša i surađuje, ali iznutra je čekao priliku – svaki trenutak kad bi njegova mama mogla biti ometena – da zgrabi kutiju šibica i stavi ih u džep. I na kraju, taj dan je došao.

Tim je opipavao ispupčenje na svojem džepu na putu do škole i razmišljao što će učiniti sa zabranjenim blagom. “Naći ću sigurno mjesto i zapaliti jednu”, planirao je.

Na povratku iz škole, Tim je prošao pokraj velikog polja s malom stajom u blizini ceste. S druge strane ceste nitko nije živio, pa kad se Tim spustio u travu, ostao je potpuno nevidljiv za sve prolaznike. Nestrpljivo je pomaknuo malo trave u stranu i upalio šibicu. Plamen je zatreperio na vjetru. Timove oči zasjale su od zadivljenosti dok se plamen spuštao

sve do kraja šibice i opekao ga. “Jao!” uzviknuo je. Bez razmišljanja je ispustio zapaljenu šibicu u travnatu rupu, gdje, koliko god se trudio, više nije mogao ugasiti plamen. Vatra je brzo progutala suhu travu, a zatim se proširila na otvoreno polje. Tim je ubrzo shvatio da više ne može zaustaviti takvu vatru. S mučnim osjećajem u želucu prešao je ostatak puta kući i tiho ušao unutra. “Zdravo, dušo”, rekla je mama iz kuhinje. Odjednom je rekla s uzdahom: “Vidim dim kako dolazi s onog polja niz cestu. Moram pozvati vatrogasce!” Tim je otrčao natrag na polje sa svojom mamom, gdje su znojni muškarci pokušavali zaustaviti požar koji se oteo nadzoru. Preljepo polje bilo je pougljenjeno, a staja je izgorjela do temelja. Kad je vatra bila ugašena, Tim nije osjetio olakšanje: shvatio je da je njegova neposlušnost stajala njihovo mjesto mnogo novca i izložila opasnosti živote ljudi. Tim je puno znao o protupožarnoj sigurnosti, ali to nije bilo dovoljno. Morao je djelovati na osnovi onoga što je znao.

Kako je s tobom? Možda imaš mnogo znanja o Bibliji, ali ne poštuješ ono što ona uči. Ako poput Tima znaš što je ispravno, ali ne živiš po tome, zamoli Boga za pomoć! On te poziva da učiniš više nego da samo pričaš o Njegovoj dobroti ili da izvana navučeš krinku poslušnosti Njegovim zapovijedima – On te poziva da budeš Njegov svjedok. Biti svjedok ne znači da si savršen, već da tražiš od Boga da ti pomogne da daš sve od sebe. Imaš jedan život: Živi ga za Isusa!

SRIJEDA

Slušaj Duha Svetoga

Opasnost na gomili drva

Kad slušamo Duha Svetoga, ne samo da smo zbog toga blagoslovljeni i bliži Nebu, već postajemo i moćno oruđe za svjedočenje u Božjim rukama.

Luka je pogledom pretraživao svoje dvorište tražeći nešto zanimljivo. Njegovi tata i baka su pokraj stepenica trijema zašli u ozbiljan razgovor, a on se nevjerojatno dosađivao. Kad je ugledao veliku gomilu drva za ogrjev na kraju dvorišta, oči su mu se zasvijetlile i on je krenuo u tom smjeru.

“Ne približavaj se gomili drva!” glas u Lukinoj glavi natjerao ga je da zastane. *Progovara li mi to možda Bog?* Nije bio siguran. Pa, bio je samo dijete! Ali je znao da se želi popeti na tu gomilu drva. *Ne vidim nikakvu opasnost*, pomislio je. Slegnuo je ramenima i nastavio nizbrdo dok nije stigao do velikog balvana i počeo se penjati na njega.

Odjednom je glasni zvonki i reski zvuk ispunio okolni zrak nelagodnim osjećajem opasnosti. Samo nekoliko metara ispred njega sklupčala se dugačka smeđa zmija, spremajući se za napad. Luka se skamenio. Nikada prije u životu nije vidio čegrtušu! Pa ipak, znao je da je opasna. Što učiniti? Počeo je vikati dok se povlačio – a onda je, na svoj užas, shvatio da je njegov mlađi brat Daniel dotrčao do gomile drva za njim i izgleda da uopće nije prepoznao nikakvu opasnost!

Dotrčao je tata. “Čegrtuša!” uzviknuo je Luka. Baka je zgrabila Daniela za ruku i odvukla ga od zmije. Lukino srce je lupalo dok je trčao uzbrdo i upao u kuću, gdje ih je mama

obojicu zagrlila. “Hvala Bogu što si spašen od zmijskog ugriza”, uzviknula je. Ruke su joj drhtale, a oči su joj se ispunile suzama.

“Mama, čuo sam glas u glavi koji mi je govorio da ne idem prema toj gomili drva”, poslije je priznao Luka.

“To je bio glas Duha Svetog”, odgovorila je mama. “Slušaj taj glas i kako budeš stariji, on će te spasiti od mnogih nevolja.”

“Mnogo misli mi pada na pamet. Kako ću znati koje od njih su od Duha Svetoga?” pitao je Luka.

“To je dobro pitanje”, odgovorila je mama, zastavši da razmisli. “Važno je provoditi vrijeme u čitanju Biblije. Dok čitaš Božje riječi, naučit ćeš prepoznati Njegov glas. Duh Sveti uvijek će te uputiti u ono što je ispravno, a te misli možeš i provjeriti u odnosu na ono što si naučio iz Biblije.”

Luka se stresao kada je pomislio koliko je blizu bio čegrušu, a mama je stavila ruku na njegovo rame. “Bog nas upozorava u Mateju 26,41 da trebamo ‘bdjeti i moliti se’, jer imamo neprijatelja koji nas želi uništiti.”

“To je davao.”

“Da, točno”, klimnula je glavom.

“Ali on neće pobijediti”, rekao je Luka. “Isus pobjeđuje. I ja ću dati sve od sebe da uvijek poslušam Isusov glas.”

“To je veliki dio bdjenja i molitve”, mama se osmjehnula. “Naša jedina prava sigurnost nalazi se u Isusu. Kad slušamo Duha Svetoga, ne samo da smo zbog toga blagoslovljeni i bliži Nebu, već postajemo i moćno oruđe za svjedočenje u Božjim rukama. Tako možemo ispuniti Njegovo poslanje za svoj život.”

Luka je razmišljao trenutak. “Ne znam točno što Bog želi da učinim, ali za sada imam prilično dobro uvjerenje – da slušam Njegove upute.”

Mama se osmjehnula, jer je Luka iznenada izgledao iznimno mudro za svoje godine. “Točno tako”, rekla je. “Neka te vode Božja riječ i Njegov Duh.”

ČETVRTAK

Moli se i pođi

Kada se majka molila

Svaka sekunda je važna kada je u pitanju rad u Njegovoj službi!

Bog traži skromne ljude koji su spremni izvršiti zadatke za ciljeve Neba – čak ako to znači samo da upute jednostavan telefonski poziv, da progovore nekoliko riječi ili da se iskreno pomole. Jeste li spremni stati i poslušati Njegov glas?

Vremenska prognoza upozoravala je na približavanje oluje s udarima vjetrova jačim od 96 kilometara na sat. Pošto se nebo zamračilo i čuo se sve jači fijuk vjetrova, Bryce je vraćajući se kući vozio automobil vrlo oprezno. U njegovom kraju istočnog dijela Sjedinjenih Država proljetne oluje nisu bile neuobičajene, ali su rijetko bile jake.

U sigurnosti doma Bryceovi roditelji brzo su osjetili da je došla neobično jaka oluja. Munje i gromovi udarali su sve jačom silinom, dok su snažni vjetrovi počeli lomiti drveće i čupati grane. “Ovo postaje mnogo gore nego što smo očekivali”, primijetila je mama. “Osjećala bih se bolje da znam da Bryce ne mora voziti kroz sve to.”

“Božji anđeli su s njim”, rekao je tata i nježno je dodirnuo po ramenu. “U dobrim je rukama.”

Kad se zvuk vjetrova od početnog zavijanja promijenio u tutnjavu vlaka koji kao da im je jurio iznad glave, par je zbog sigurnosti potražio sklonište u kupaonici – da se što više udalje od svih prozora i vanjskih zidova. Dok su se zbijali jedno uz drugo, molili su se za sigurnost svojeg sina. A onda

je mama iznenada podigla glavu. Nešto ju je potaknulo da učini nešto stvarno. “Nazovi Bryce! Nazovi ga odmah!”

“U redu”, rekao je tata dok je posezao za mobilnim telefonom.

U međuvremenu, Bryce je jedva uočavao obrise ceste dok su vjetar i kiša udarali u auto. Brisači vjetrobranskog stakla jedva su s njega uspijevali ukloniti vodu, a male grane u padu greble su bočne strane auta. S određenim olakšanjem stigao je do poznatog puta koji je vodio do njegovog prilaza. Odjednom je čuo pucanje i uz tresak je palo veliko deblo – neposredno ispred njegovog automobila. Lišće je letjelo na sve strane. “Ah!” uzviknuo je Bryce. *Što sada?* Krenuo je unatrag i počeo se udaljavati od prepreke. I u tom mu je trenu zazvonio telefon.

Tata je. Bryce je pritisnuo kočnicu, a zatim prislonio telefon na uho. “Molim?” *Odjednom pucanj – i tresak.* Auto mu se zaljuljao od udara golemog debila. Lim se savio, a staklo se razbilo dok je drugo drvo probilo krov na zadnjem dijelu njegovog auta i napravilo udubljenje iza njegove glave.

“Sine, jesi li dobro?” upitao je tata.

Bryce je trepnuo. “Da, mislim da jesam. Ali moj auto nije – stablo je na mojem zadnjem sjedalu!”

Iskočio je van i pogledao na srušena stabla. Jedno ispred svojeg auta i drugo otraga. “Još samo par sekundi i ja bih sjedio baš na mjestu na koje je palo drugo stablo.”

“Slava Bogu na Njegovoj zaštiti”, prošaptao je tata. “Doći ću po tebe.”

Kad je Bryce sigurno stigao kući, zajedno su sa strahopoštovanjem preispitali svaku pojedinost tog iskustva. Kao odgovor na molitvu, Bog je potaknuo majku da nazove svojeg sina baš u trenutku u kojem su sekunde bile presudne.

Na neki način, život je oluja – sukob svjetla i tame, vrijeme kušnje koja određuje kome smo odlučili ukazati povjerenje. Okrećete li se Onome koji vas može provesti kroz oluju?

Osluškujte Božji glas – tihi, postojani glas u vašem umu koji vas upućuje da činite ono što je ispravno – i odgovorite Mu. Budite spremni djelovati kada On progovori! Svaka sekunda je važna kada je u pitanju rad u Njegovoj službi! A dobra vijest? Radost u radu za Kralja nad kraljevima traje *zauvijek*.

PETAK

Podijelite poruku

Anđeli na groblju

U životu Margarete i njezinih prijatelja ta noć na groblju sve je promijenila.

Napomena urednika za roditelje/skrbnike: Ovo stvarno doživljeno iskustvo upućuje na duhovni sukob i na činjenice o svijetu nadnaravnog, koje neka djeca mogu smatrati preteškim. Iako su opisani događaji dramatičniji od onoga što doživljava većina djece, Biblija nas podsjeća da neprijatelj često djeluje na tihe, lukave načine kako bi utjecao na srca i donošenje odluka. Roditelji se potiču da prvo pročitaju događaj, a zatim da o njemu porazgovaraju sa svojom djecom.

“Pst”, šapnula je Margareta dok je visoko iznad nje vjetar ljuljao palmine grane. “Skoro smo stigli.”

Kisangani, grad u Demokratskoj Republici Kongo, dom je više od milijun i šesto tisuća ljudi – i mnogi od njih su djeca. U ovom velikom gradu pokraj rijeke Kongo, duhovne bitke između svjetla i tame vrlo su stvarne. Čak se i odrasli plaše vraćanja i opasnosti koje ono može donijeti ljudima koji su u njega uvučeni. Zato je jedna skupina mladih ljudi čuvala svoju mračnu tajnu – da su učeni da budu vještice. Margareta se iskrala do predgrađa grada i ušla na groblje gdje su je neki njezini prijatelji i prijateljice već čekali. Zli anđeli su večeras kasnili. Jednu noć za drugom osobno su obučavali Margaretu i njezine prijatelje vraćanju. Margareti se svidjela

misao da ima posebne “moći” i da je zovu vješticom, iako je još uvijek bila dijete.

“Naši učitelji večeras kasne. Pitam se što ih je zadržalo”, rekla je Margareta naglas.

“Možda drže naše roditelje u čvrstom snu kako im ne bismo nedostajali”, rekla je jedna od njezinih prijateljica.

Odjednom je bljesak svjetlosti obasjao njihovu skupinu. U trenutku su znali da je ova prisutnost drugačija od prethodnih. Margareta je pala na zemlju i zažmirila dok je podizala ruku da zaštiti lice. Iz kruga svjetlosti mogla je vidjeti oblik nebeskog bića. “Što radite ovdje?” začuo se čvrst i jasan glas. “Nemate vi vremena za ovo.”

Noćni obredi. Sati koje je provela slušajući upute demona bili su ništavni u usporedbi s riječima ovog novog posjetitelja.

Kad mu djeca nisu odgovorila, anđeo je ponovno progovorio: “Isus ubrzo dolazi.”

Ovaj svijet je prepun onoga što će vas odvući od Boga. Postoji li bilo što u vašem životu što vas ne priprema za Božje kraljevstvo – i možda vas bolje priprema za život u tami? Ako je tako, uklonite to. Bog vam danas govori: Nemate vi vremena za ovo. Isus ubrzo dolazi!

U životu Margarete i njezinih prijatelja ta noć na groblju sve je promijenila. Sve su ispričali svojim roditeljima i odbili su se ponovno sresti s demonima. Otvorili su svoja srca Duhu Svetom i osjetili gorljivu želju da podijele andeosku poruku s ljudima u Kisanganiju. Mnoge crkve otvorile su svoja vrata da čuju iskustvo s usana djece koja su željela reći svijetu da Isus ubrzo dolazi i da nitko nema vremena da bude prevaren davolskim trikovima. Margaretino svjedočanstvo bilo je snažno i mnoge ljude je ganulo njezino iskustvo s groblja gdje su nebeski anđeli presreli demone. Nakon manje od godinu dana, Margareta je prisustvovala evangelizaciji s nizom propovijedi u svojem gradu i krštena je u Crkvi adventista sedmoga dana zajedno sa svojom obitelji.

Znate li da i vi imate svjedočanstvo koje trebate podijeliti? Vjerujete li da Isus ubrzo dolazi? Potražite prilike da drugima ispričate što je On učinio za vas! Možda vam je dao pobjedu nad grijehom, ili vas je zaštitio od opasnosti. Baš kao i Margareta, budite spremni poslušati Njegov glas i ispričati što je On učinio za vas! On će vam dati hrabrost da ispunite Njegovo poslanje!

DRUGA SUBOTA

Ljubav kao Isusova

Otkazani pogreb

Svjedočenje ne znači da ste uvijek savršeni, već da dopuštate Isusu da savršeno djeluje preko vas!

Što je svjedočenje? To znači biti sličan Isusu. Biti ljubazan bez obzira na to koliko se prema vama neljubazno postupa. Voljeti ljude koje je teško voljeti. To ne znači da ste uvijek savršeni, već da dopuštate Isusu da savršeno djeluje preko vas!

Otkako je Tembovo srce osvojila ljepota Božje riječi, znao je da želi hodati s Bogom, slušati Njegov glas i ostati povezan s Nebom putem molitve. Svi su voljeli Temba jer je bio ljubazan, pažljiv i ispunjen Duhom – svi, osim Jume. Juma nije volio Temba otkako su se prvi put sreli. Rugao mu se i širio neistinite priče o njemu iza njegovih leđa. Ponekad je to utjecalo na Tembov ugled, ali Tembo je i dalje uvijek bio ljubazan.

“Jesi li čuo da je Juma strašno bolestan?” rekao je netko Tembu jednog sunčanog tanzanijskog dana. “Nitko – čak ni njegova obitelj – ne želi biti u njegovoj blizini, jer se kod njega osjeća vrlo loš zadah, i nitko ne može podnijeti boravak u kući osim njegove žene.”

Tembo je začuo tihi glas kako mu govori: *Idi i pomози Jumi*. Bez oklijevanja, Tembo je to učinio. Na Tembovo iznenađenje, kad je stigao do kuće, vani ga je dočekala Jumina obitelj. “Što radiš ovdje?” podsmjehnuo mu se jedan muškarac.

“Došao sam pomoći Jumi”, rekao je Tembo.

“Neće još dugo živjeti”, rekao je drugi rođak. “A ako prođeš kroz njegova vrata da mu pomogneš i on umre, smatrat ćemo te odgovornim za plaćanje troškova pogreba.”

Tembo je nekoliko trenutaka razmišljao. Pogrebi u Tanzaniji mogu stajati nekoliko tisuća dolara, a on nije imao toliko novca. Ali nije mogao ni dopustiti da njegov neprijatelj umre, a da ne upozna Isusovu ljubav.

Čim je Tembo ušao u kuću, smrad koji je unutra osjetio skoro ga je svladao. Želudac mu se prevrnuo, a pluća su vapila za svježim zrakom. Ali kad je Tembo vidio strašnu ranu na Juminoj koži, znao je da ga je Bog poslao baš na vrijeme. Moleći se za izdržljivost i jak želudac, Tembo se okrenuo Juminoj ženi. “Treba mi čista odjeća i voda da mu operem ranu. Kada završim, platit ću prijevoz i odmah ga odvesti u bolnicu.”

Jumine su se oči raširile, ali mu se usne nisu micale. Tembo je nježno očistio ranu i učinio ono što je obećao; platio je bolničko liječenje i često posjećivao Jumu. Dani su prolazili i u Juminom se srcu dogodila promjena. Pokušao je shvatiti zašto bi Tembo učinio nešto takvo za nekoga tko se tako užasno ponašao prema njemu. “Kada su moji rođaci čekali da umrem, ti si me pokušao spasiti”, zadivio se.

Juma se uskoro dovoljno oporavio, i Tembo ga je pratio na povratku kući. A kada su stigli, rođaci su se rojili oko Jumine kuće očekujući njegov pogreb. Također su očekivali da ga Tembo plati prema njihovom dogovoru. Dok su ulazili u krug njegovih rođaka, Juma je pokazao na svojeg novog prijatelja Temba: “Vidite li ovog čovjeka? Pokazao mi je ljubav koju čak ni moji rođaci nisu imali. Postao je moja obitelj.” Pogreba nije bilo, a rođaci su otišli kući. Zahvaljujući Tembovom nesebičnom činu ljubavi, Juma je upoznao Boga.

Želiš li biti misionar i dopustiti Bogu da te upotrijebi da promijeniš svijet? Ako je tako, najvažnije je da voliš Njega – a ljubav prema drugima doći će prirodno. Počni u svojem kutku svijeta, gdje god to bilo, i voli ljude koje On postavlja

na tvoj put, tko god oni bili. Hodaj s određenim ciljem i “drži se svoje vjere” (Otkrivenje 3,11). Nijedan dar, molitva ili trenutak nije uzaludan u službi za Kralja nad kraljevima!

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com